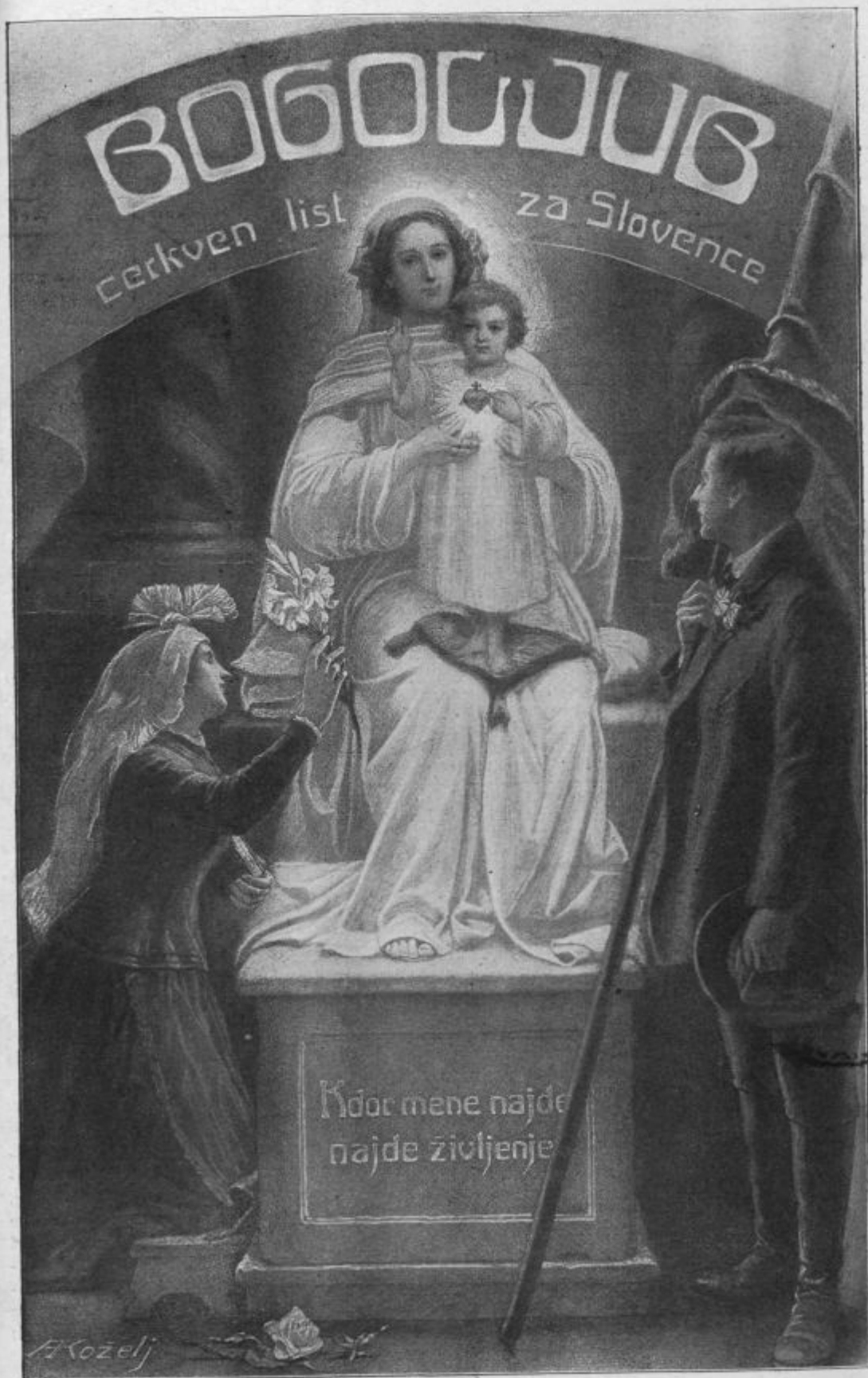

Koledar za julij 1917.

Mesečni namen apostolstva molitve, določen od sv. očeta:

Misijoni na Vzhodu (v Mali Aziji).

Dnevi	Godovi	Posebni nameni apostolstva molitve so vsak dan še vse važne, nujne zad.	Češčenje presv. Rešnj. Telesa	
			Ljublj. škof.	lavant. škof.
1 Nedelja	Sveta Kri	Ugod. vreme; sreč. vrnitev iz voj.	Ljublj. Trnovo	Zibika
2 Poned.	Obisk. M. B.	Dijaki-kongreganisti na počitn.	Draga	Sladka gora
3 Torek	Heliodor	Ognja in vse dom. nesr. reši nas, o G.	Selca	
4 Sreda	Urh	Naši škofje in duhovni pastirji.	Smlednik	Dramlje
5 Četrtek	Anton Zahar.	Katoliško življenje na Laškem.	Komenda	Kalobje
6 Petek	Izaija	Spreobrnjenje judov.	Radomlje	Slivnica
7 Sobota	Ciril in Metod	Razkolniki, zlasti na Balkanu.	Št. Janž	Sv. Štefan
8 Nedelja	Elizabeta	Katoliška cerkev na Portugalskem.	Sv. Peter p. N. n.	Sv. Vid
9 Poned.	Veronika	Marijine družbe za mladino.	Sv. Peter p. Sl.	Zusem
10 Torek	Amalija	Družba sv. Mohorja.	Naklo	Nova cerkev
11 Sreda	Pij I.	Sv. oče in rimsko vprašanje.	Podraga	
12 Četrtek	Mohor in Fort.	Kranjska in Goriška.	Žužemberk	Vojnik
13 Petek	Anaklet	Pogrešani vojaki.	Čemšenik	Vojnik bol- nica
14 Sobota	Bonaventura	Redovi sv. Frančiška.	Vodice	
15 Nedelja	Henrik	Avstrijska cesarska hiša.	Borovnica	Vitanje
16 Poned.	Karmelska M. B.	Karmeličani in karmelski škapulir.	Češnjice	
17 Torek	Aleš	Slov. katol. časopisi in uredniki.	Vranja peč	Dobrna
18 Sreda	Kamil	Bolnišnice, bolniki in njih strežniki.	Dež. bolnica	
19 Četrtek	Vincenc. Pavl.	Sinovi in hčere sv. Vincencija.	Lj. Srce Jezus.	Sv. Martin
20 Petek	Marjeta	Pohabljeni in ranjeni vojaki.	Prečina	Črešnjice
21 Sobota	Praksedes	Mestni postopači obojega spola.	Koč. Planina	Frankolovo
22 Nedelja	Magdalena.	Očitni grešniki in grešnice.	Sodražica	Sv. Jošt
23 Poned.	Apollinar	Stanovitnost v skušnjavah.	Zlato polje	Gornji grad
24 Torek	Kristina	Dekle in služkinje.	Št. urška gora	
25 Sreda	Jakob	Edinost med katol. strankami.	Lj. Sv. Jakob	Ljubno
26 Četrtek	Ana	Krščanske matere.	Loka kapucini	
27 Petek	Pantaleon	Naši obrtniki in njih pomočniki.	Voglje	Straže
28 Sobota	Nazarij	Koper in tužna Istra.	Gora pri Idriji	Resalje
29 Nedelja	Marta	Dela usmiljenja.	Trboje	Sotčava
30 Poned.	Abdon i Senen	Perzija; cerkev sv. Jožefa.	Kostanjevica	
31 Torek	Ignacij L.	Sinovi sv. Ignacija; vsi v jul. umrli.	Idrija	Rečica

Odpustki

za mesec julij 1917.

1. Nedelja, prva v mesecu. Udom rožnovenske bratovščine trije popolni odpustki: 1. če v bratovski kapeli molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom. Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega; b) tistim, ki nosijo višnjevi škapulir.

2. Ponedeljek. Obiskanje Marije Device. Popolni odpustek: a) udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje v redovni cerkvi; kjer te ni, pa v farni; b) udom rožnovenske bratovščine v katerikoli cerkvi.

5. Četrtek, prvi v mesecu. Popolni odpustek udom bratovščine presv. Rešnjega

Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi.

6. Petek, prvi v mesecu. Popolni odpustek: a) vsem vernikom, ki gredo k spovedi in spravnemu sv. obhajilu, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo po namenu sv. očeta; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega; c) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor včeraj.

7. Sobota, prva v mesecu. Sv. Ciril in Metod, sv. Lovrencij Brindiški. Popolni odpustek: a) vsem vernikom, ki prejmejo svete zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast brezmadežni Materi božji, da nekoliko zadoste za razžaljenja, storjena Materi božji, in molijo po namenu svetega očeta; b) udom apostolstva sv. Cirila in Metoda; c) tretjerednikom v redovni cerkvi; kjer te ni, pa v farni.

BOGOLJUB

Stane za celo leto K 3.—, za
Nemčijo K 3.50, za Ameriko in
vse ostale zunanje kraje K 4.—.

izhaja na začetku
vsakega mesca.

Spisi in dopisi se pošiljajo uredni-
štvu, naročnina in darovi pa apra-
vištvu „Bogoljuba“ v Ljubljani.

Njegova kri naj pride nad nas...!

Mesec julij je posvečen pre-
sveti Krvi Jezusovi.

Prvi dan julija je spomin presv. Krvi.
Letos je prvi julij ravno na nedeljo.

Ta stvar je menda ljudem bolj malo
znana. Pa zdaj, ko teče toliko človeške
krvi, da b' gnala mlinske kamne tri in še
več, je potrebno, da se ž njo dodobra se-
znani.

Jezusova Kri je tekla zato in se zato
časti, da bi se oprale v nji duše tistih, ki
prelivajo svojo kri na bojiščih. Seveda za
vse duše je tekla; a duše ubogih trpinov
vojakov, ki umirajo po bojiščih kupoma,
nenadno in neprevideno, nam morajo biti
posebno pri srcu.

Praznik presv. Krvi, prvi dan ali prvo
nedeljo julija, je obenem glavni praz-
nik bratovščine za umira-
joče.

Zdaj ko je ta času takó primerna bra-
tovščina popolnoma urejena in so spre-
jemnice natisnjene, bi bilo pač želeti in
pričakovati, da se bo prav pridno
širila.

Ni treba, da bi se morala v vsaki žup-
niji kanonično (cerkveno-pravno) vpeljati;
pač pa bi se lahko v vsaki župniji
zanjo udje nabirali.

Kdor želi ude veljavno zanjo nabirati
in zapisovati — bodisi duhovnik ali svetna
oseba — mora biti pooblaščen od
kakega vodnika kanonično ustanovljene
bratovščine. Taka pooblastila so nalašč
tiskana in je lahko dobi vsak, kdor je želi
imeti.

Širite torej to bratovšči-
no in s tem pomagajte reše-
vati duše, drago plačane s
Krvjo božjo!

Kar so nekdanj Judje kričali bogoklet-
no izzivajoče, to kličimo mi ponižno pro-
seče: Njegova Kri naj pride nad nas in
nad naše otroke!

Navadimo se, pogostokrat darovati Je-
zusovo Kri nebeškemu Očetu v počeščenje
njegovega Veličanstva ter v spravo za gre-
he naše in celega človeštva. Navadimo se
tudi in ponavljajmo večkrat molitev za
umirajoče:

O premili Jezus, ki ljubiš duše, rotim
te pri smrtnem boju tvojega presvetelega
Srca in pri bolečinah tvoje brezmadežne
Matere, očisti v svoji krvi grešnike
celega sveta, ki so zdaj v smrtnem boju
in bodo še danes umrli.

Srce Jezusovo, ki si samo pretrpelo
smrtne bridkosti, usmili se umirajočih!

Pod Tvoje varstvo pribežimo...

Marijin plašček: karmelski škapulir.

V zadnji številki »Bogoljuba« je v poročilu o smrti nekega vojaka povedano med drugim tudi, da je nosil karmelski škapulir. Zraven pa je pripomnjeno: Kako da vsi ne nosijo tega škapulirja in se na ta lahek način obvarujejo peklenskega ognja, zlasti vojaki?

Opomniti je treba, da predrzno se človek ne sme zanašati na škapulir, češ, če imam tega, mi ne more spodleteti in nebesa mi ne morejo oditi. Če pa nosi človek škapulir v zaupanju na močeno varstvo Marijino, je to gotovo izdaten pomoček k zveličanju — ako si tudi sicer prizadeva za krščansko življenje.

Ker je ravno mesca julija — namreč 16. — god karmelske Matere božje, zato je primerno, da spregovorimo nekoliko o karmelskem škapulirju.

Škapulirjev je več. Morda kdaj drugikrat naštejemo vse. Najbolj znan, najbolj razširjen in sloveč je pa karmelski.

Škapulir je kot neko oblačilce, plašček, ki si ga človek obesi čez pleča. (Beseda škapulir pride od latinske besede scapula [beri: skapula], to je pleča ali ramena.) S tem plaščkom se človek želi skriti v posebno varstvo Marijino.

Brezverni in slaboverni ljudje imajo za take vnanjosti samó posmeh, dasi sicer na vnanjosti veliko drže. Tudi mi vemo, da sta vera in pobožnost predvsem nekaj notranjega; vemo pa tudi, da človeška telesna narava zahteva tudi vnanjosti in da tej naravi primerno Bog lahko svoje nevidne duhovne darove navezuje na vidna vnanja znamenja. Saj so tudi zakramenti vidna znamenja nevidne milosti božje.

Karmelski škapulir se odlikuje pred drugimi zlasti z dvema velikima obljubama.

Sv. Simonu Stocku, šestemu generalu karmelitskega reda (živel 1165—1265), ki

je veliko častil Marijo in jo prosil varstva za svoj red, se je baje Mati božja prikazala z redovno karmelitsko obleko v roki, mu jo izročila in rekla: »To ti bodi znamenje predprave, ki sem jo izprosila zate in za tvoje. Kdor bo v tej obleki umrl, bo obvarovan peklenskega ognja.«

To bi bila prva, velika obljuba. — Druga pa ta, da je Marija obljubila, da bo ude te bratovščine v soboto po njih smrti rešila iz vic.

To sta dve tako veliki obljubi, da bi moral vsak kristjan, komur je kaj za zveličanje, karmelski škapulir nositi.

Mi se tukaj ne moremo spuščati v zgodovinsko preiskovanje teh dveh obljub;¹ Cerkev je po vsem dolgem preiskovanju potrdila, da verniki smejo verovati na izredno pomoč, ki je obsežena v teh dveh obljubah.

Za »sobotni privilegij« pa se poleg škapulirja zahteva še to, da mora, kdor ga želi biti deležen, 1. stanovsko čisto živeti, 2. moliti vsak dan male dnevnice Matere božje (razen duhovnikov, ki molijo »velike« dnevnice); kdor pa brati ne zna, pa se mora namesto tega vsako sredo in soboto zdržati mesa. A ti dve zahtevi sme — in sicer prvo (dnevnice) vsak voditelj bratovščine, drugo (post) pa vsak spovednik v kako drugo dobro delo spremeniti.

Namesto škapulirja se pa sme novejši čas nositi škapulirska svetinja. To je zaradi tega prikladnejše, ker se svetinja ne umaže in jo je zlasti delavnim ljudem, ki so poleti lahko oblečeni, lažje nositi.

Kdor hoče biti deležen odpustkov in predprav škapulirskih, se mora dati vpisati v škapulirsko bratovščino in si od

¹ Glej Beringer: Ablässe, 14. izdaja, 2 zvezek, strani 153—162.

mašnika, za to pooblaščenega, dati škapulir ali svetinjo blagosloviti in okoli vratu obesiti. — Pomniti je treba, da če se vzame drug, nov škapulir, ga ni treba dati več blagoslovljati; pač pa se mora druga svetinja posebe blagosloviti.

* * *

To so ob kratkem pomen, dolžnosti in predprave karmelskega škapulirja.

Po vsem tem ne moremo dovolj priporočiti, da nosite škapulir sami ter ga priporočajte tudi vsem drugim! Matere naj v škapulirsko bratovščino vpišejo že svoje otroke, ko so enkrat pri pameti. Posebno je želeti, da bi ljudje v škapulirju umirali. Zato pravila bratovščine za umirajoče priporočajo udom, da naj preskrbujejo bolnikom in tudi zdravim poleg drugih izrednih sredstev za zveličanje duš tudi škapulir.

Iz vseh tukaj navedenih razlogov bi

pa zdaj privoščili karmelski škapulir zlasti vojakom, da bi — če že morajo umreti — umrli v varstvu Marijinem in bi jih ona varovala peklenškega ognja. Jako modro so naredili tisti, ki so si ga pred odhodom v vojsko oskrbeli ali sami sebi ali so ga oskrbeli drugim. Če pride vojak na dopust, se to še vedno lahko zgodi in naj se res zgodi!

V karmelsko bratovščino sprejemati in škapulirje blagoslovljati nima vsak duhovnik pravice, ampak si mora to pravico posebe pridobiti. Poizvedeti morate torej, kje v vaši bližini se škapulirji dobé in se v bratovščino sprejema. V Ljubljani med drugim pri frančiškanih in Jezusovem Srcu.

Pod tvoje varstvo pribežimo, o sveta božja Porodnica, ne zavrzi naših prošenj v naših potrebah, temveč reši nas vselej vseh nevarnosti, zlasti nevarnosti večnega ognja!...

Novi odpustki.

Papež Benedikt XV. so 8. julija 1916 razširili odpustke, dovoljene za praznik karmelske Matere božje, ki se obhaja 16. julija. Že več let je bilo mogoče na ta dan vsem vernikom zadobiti v karmeličanskih cerkvah popolni odpustek tolikrat, kolikorkrat so obiskali cerkev in tam molili po namenu sv. očeta. Od leta 1908. dalje so mogli postati istih odpustkov deležni udje škapulirske bratovščine karmelske Matere božje v cerkvah, v katerih je ustanovljena imenovana bratovščina. Lansko leto 8. julija pa so sv. oče dovolili: iste odpustke zamorejo prejeti: 1. redovnice, ako obiščejo svojo redovno cerkev na koru ali na hodnikih; 2. vsi verniki v krajih, kjer ni prave karmeličanske cerkve, ako obiščejo cerkev svetnega karmeličanskega re-

da; v krajih pa, kjer tudi take cerkve ni, ako obiščejo cerkev, v kateri je ustanovljena škapulirska bratovščina karmelske Matere božje.

Po naši slovenski domovini je mnogo krajev, kjer je ustanovljena škapulirska bratovščina. Do lanskega leta so bili imenovani odpustki omejeni le na ude te bratovščine, odslej je pa ta milost dana vsem vernikom brez izjeme. Pobožni verniki bodo gotovo radi segli po tem novem zakladu in dušam v vicah lajšali ter krajšali njihovo trpljenje. To leto pride 16. julij na ponedeljek. Ker te vrste odpustke lahko zadobivamo že prejšnji dan opoldne počenši, je letos tudi onim mogoče se jih udeležiti, ki sicer v delavnik ne utegnejo. Ne zamudimo prilike, ker čas je kratek!

Ob oltarju Dolorose.

Zate, Marija, in za tvoj oltar
so se razcvele vse ciklame rdeče,
da tebi klanjajo se v slutnji sreče,
da njih življenje je — za tebe dar.

Ko vstaja iz kelihov škrlatni žar
in nežno spaja se s plamenom sveče,
zahvalno pesem slednji cvet šepče,
ker umirajoč krasi še tvoj oltar.

A stokrat je srečnejša duša moja, —
saj v dneh trpljenja hodi pota tvoja,
s teboj se vtaplja v morje bolečin.

In iz srca ti nežno snema meč
ko ti ljubav prisega — in še več:
da je njen ženin — tvoj trpeči Sin.

Bogomila.

Pozdravljajte — krščansko!

Večkrat sreča duhovnik na cesti ljudi, katerim se na obrazu bere, da so verni, pa gredo mimo njega — ne da rekli bev ali mev. Med njimi tudi dekleta, o katerih bi človek stavil, da so v Marijini družbi. Ali pa pozdravijo prav boječe ali tako mrzlo, kakor bi imeli opraviti s človekom, ki se ga boje ali ki mu popolnoma ne zaupajo.

Zato je treba enkrat tudi o tej stvari spregovoriti.

Pozdravite vselej in pozdravljajte veselo in prijazno! Saj pozdravljamo sploh zato, da si prijaznost pokažemo. Znak vernih ljudi je tudi ta, da duhovnike radi imajo, da v njih vidijo svoje prijatelje, ne pa kake — strahove; da so jih torej veseli, kadar pridejo z njimi skupaj, ne pa se jih brez vzroka bojé. Duhovniki vas ljubimo in vam dobro in najboljše želimo, za vaš blagor živimo, delamo in trpimo. Vaša sreča je naša sreča, in vaša nesreča nas boli in peče. Kako bi vam mogli pomagati k lepšemu življenju, kako vas osrečiti, na to mislimo noč in dan. Ali ne verjamate? Če kak duhovnik drugače misli in ravna, ne dela prav; zaradi tega pa nikar nas vseh krivo ne sodite! In četudi časih ljudi kaj posvarimo in pokregamo, zaradi tega nismo vaši biriči, ampak očette. Saj tudi oče svojih otrok ne sme samo ljubkovati, ampak jih mora po potrebi tudi posvariti, pokregati, da, celo kaznovati. Svoje ljubezni do otrok ne sme preveč kazati, toda globoko v srcu mu je zakopana ljubezen

do otrok, tako da je ne izruje nobena sila. In taka je tudi ljubezen nas duhovnikov do vas, našega vernega ljudstva. Vi še ne veste, kako je duhovnik dobrih ljudi vesel; kako se šteje srečnega, da jih ima, kako se njegovo srce zaraste v ljudstvo, med katerim živi, in kako se težko odtrga od njih, kadar jih mora zapustiti. Zato je prav, če vlada med dušnim pastirjem in verniki ljubezen kakor med očetom in otroci. In ta ljubezen se kolikor toliko razodeva tudi v pozdravu.

Najlepši izmed pozdravov pa je krščanski: Hvaljen Jezus! S tema dvema besedicama pozdravite človeka, pohvalite Jezusa, za nameček pa dobite še odpustek (50 dni). Zato smo vam ta pozdrav okrajšali, da ga lažje rabite. In zares, odkar imamo okrajšan ta pozdrav, opažamo, da je prišel malo bolj v navado. Pa mora priti še bolj!

Na neko tozadevno vprašanje, oziroma obžalovanje s Štajerskega, češ, da se je z okrajšano obliko zgubil odpustek (ker so odpustki natančno navezani na besedilo), bodi povedano, da je na prošnjo ljubljanskega škofijstva Rim dovolil isti odpustek za okrajšani pozdrav. In to dovoljenje je dano ne samo za ljubljansko škofijo, marveč splošno. Če kdo v Afriki izreče »Hvaljen Jezus«, ima ravnotako odpustek kakor na Kranjskem.

Posebno ženska mora pozdraviti z besedo, ker moški pozdravi že s klobukom. Seveda pa tudi moškemu ni v nečast

reči »Hvaljen Jezus«. — Najbolj pa moramo zahtevati to od otrok! Ponekod znajo otroci lepo pozdravljati, pa ne povsod! Marsikak šolar te gleda kakor »božji volek«, morebiti se te ogne v velikem kolobarju kot nevarne stvari, malo privzdigne klobuček, na jezik pa mu ne pride nobena beseda. Tudi otroci naj duhovnika pozdravljajo v s e l o, ne boječe kakor kakega bavbava; saj imamo duhovniki otroke radi, kakor jih je imel naš Učenik Jezus, — četudi moramo časih katerega malo za ušesa prijeti; saj se mora tudi mlado drevesce večkrat malo naravnati, da ravno raste, pa imamo zaradi tega drevesca vseeno radi.

Če pa že po deželi povsod ne pozdravljajo, koliko manj po večjih mestih, kakor je Ljubljana. Seveda so v večjem mestu drugačne razmere kakor na kmečki fari. Tukaj je duhovnikov malo in jih vsi poznajo, so domači; v večjem mestu jih je mnogo in otroci jih ne poznajo tako. A ne škodilo bi tudi mestnim otrokom, duhovnike pozdravljati. To ni prazna reč in sama gola vnanjost. Duhovnik je z vero in cerkvijo tako zvezan, da, kdor duhovnika ljubi, ljubi tudi cerkev, in kdor duhovnika grdo gleda, tudi cerkve ne bo posebno ljubil. »Kdor vas zaničuje, zaničuje tudi mene.« — Pa ne le otroci sploh, tudi otroci iz samostanskih šol duhovnikov ne pozdravljajo. Le pojdi po cesti, ko se iz kake take šole usujejo! Saj za svojo osebo bi bilo vsakemu ljubše, da ga pri miru pustijo, ker je treba na pozdrave vedno odzdravljati; a za vzgojo otrok to ni dobro. Zato naj bi se pri vzgoji na to bolj pazilo!

Še nekaj je prilika zdajle pripomniti, čeprav se bo morebiti kateri malo nasek zavihal. Mestna dekleta — no, recimo gospodične — kakor hitro ljudski šoli odrastejo, večinoma menijo, da ne smejo nikogar več pozdraviti, marveč se jim mora vsak moški naprej odkriti in kompliment napraviti. Celo svojih bivših učiteljev in profesorjev ne pozdravljajo. Je pa vendar malo preveč domišljavosti v teh mladih glavah. To naj bo menda moderna olika!

Ta moderna olika ali kultura nas je sploh obdarila z marsikakimi navadami, ki so prava neokusnost ali celo neotesanost. To nam je pokazala zlasti vojska. — Pa ne da bi hoteli zagovarjati neolikanost. Olika je lepa reč tudi z verskega stališča. Toda pamet ima pri oliki tudi nekaj govoriti. Olika ne sme biti nenaravna, neokusna in neslana. Vse, kar je prav! — Tudi v mestu se »Hvaljen Jezus« lepo sliši in še posebno lepo.

Končno pa bodi omenjeno še to, da je prav, če se tudi verniki med seboj pozdravljate s krščanskim pozdravom. Prav bi bilo, če bi zlasti otroci tudi doma, kadar odidejo spat ali kadar odidejo od doma v šolo ali cerkev ali pridejo nazaj, tako pozdravljali. Samo tam in tedaj nikar tako pozdravljati, kjer bi bil ta pozdrav v posmeh in zaničevanje. »Ne mečite svetinj pred prešiče,« je rekel Jezus, »da jih ne poteptajo ali ne požro!« Pobožnosti sploh ne smemo ljudem tako vsiljevati, da bi jim postala zoprna. S »Hvaljen Jezus« naj se torej pozdravlja le tam, kjer ta pozdrav za dobro sprejmejo.

Med resnično vernimi ljudmi pa je ta pozdrav spričevalo, koliko so kje versko izobraženi.

* * *

Sploh se sme reči, da spoštovanja do duhovnikov ni ravno preveč. Na Tirolskem že, na Tirolskem, in tudi na Poljskem in še kje drugod, a na Slovenskem manj. Na Štajerskem še in tudi na Koroškem; na Kranjskem in Primorskem pa manj. — Zdaj hoče biti vsak človek gospod, in ljudje se zelo radi z »gospodi« časté in kadé, samo duhovni niso več gospodje. Je prišel tamle enkrat nekdo v neko župnišče in vprašal: Ali je kaplan doma? in ko kaplana ni dobil, je vprašal: Kaj pa, ali gospod organist so pa doma?

Take reči je duhovniku nekoliko težko pisati in govoriti, ker se sliši tako, kakor bi mi sami svoje časti iskali in zase potrebovali. Pa morda velja tudi tukaj beseda Jezusova, ki je moral tudi svojo čast braniti pred farizeji: »Če jaz svoje časti

iščem, moja čast nič ni; je, ki jo išče in sodi.«

Vedenje do duhovnikov je zanesljivo znamenje, kakšne je kdo vere: žive ali slabe. Neveren človek vidi v duhovniku samo črno oblečenega človeka; globoko veren pa vidi v njem pri vseh njegovih človeških slabostih neko nadnaravno moč, ki je nobeden drug nima: Telo Gospodovo posvečevati, grehe odvezovati in ljudi z Bogom spravljati; moč, s katero se nobena druga ne da meriti.

Vzemimo mladega fanta, ki je duhovnikom prav močno vdan, rad o njih govori in je srečen, če je v njih družbi: to je lezmotljivo znamenje, da je fant sploh

dober. Pa vzemite drugega, ki duhovne grdo gleda in sovraži: ali morete reči, da je to dober fant? Nasprotno: to je nezmotljivo znamenje, da je malovreden.

Zato za vero ni vseeno, kako ljudstvo o duhovnikih sodi, kakor ni vseeno, kako otroci o starših sodijo in kako se do njih vedejo. In zato bi bilo za vzgojo naše mladine največjega pomena, da bi starši svoje otroke učili duhovniške spoštovati in jih sami spoštovali in o njih slabega — četudi kaj vidijo — ne govorili. Saj spoštovanje otrok do staršev in do duhovnikov visi oboje na eni nitki, če se utrga eno, se drugo tudi.

Hvaljen Jezus — na vse veke!

Zaupaj brezpogojno božji previdnosti!

Ljudje ob časih, ko jim ne gre vse po volji, mrmrajo zoper božjo previdnost, še posebno v naših težavnih časih; pri tem pa ne pomislijo, da Bog vse dalje vidi kot kratkoviden človek in da ni vse nesreča, kar človek za nesrečo ima. Večkrat je dozdevna sreča za človeka velika nesreča in nasprotno: kar ima za nesrečo, je mnogokrat zanj največja sreča. Zato je najbolje, da se človek mirno in brezpogojno vda božjim naredbam, jih ne presoja s svojim kratkim razumom in nikdar ne mrmra zoper nje.

Na Jutrovem si pripovedujejo naslednjo povest, ki potrjuje zgornje navodilo in je tudi za kristjane poučna.

Sultan je imel sina-edinca, ki je bil njegovo veselje in ponos. Zbral je zanj ogromne množine zakladov; podvrget si je kraljestev in dežel ter se trudil noč in dan, kako bi svojemu ljubljencu zapustil mogočno državo in slaven prestol. Že je postal mogočnejši kot vsi vladarji na Jutrovem — kar se zgodi grozen dogodek: sina na lovu zadene zgrešena puščica v srce; bil je hipoma mrtev.

Sultan se ni dal potolažiti. Ruval si je brado, tolkel po obrazu ter objokoval mrtvega sina z vročimi solzami. Njegov jok je odmeval od daljnih skal, toda mladeniča ni obudil k življenju. Sultanovi prijatelji so ga tolažili; toda on jih ni poslušal. Preklinjal je svojo palačo, svoje kraljestvo ter se skril v temno jamo v gozdu, kjer je sina zadela smrtonosna puščica. Tukaj je nadaljeval svoje tarnanje, kričal v svojem obupu in se pritoževal nad Previdnostjo ter ji očital krivico. »Čemu sem postal vladar toliko dežel in si nabral toliko bogastva,« je vpil, »ako mi umrje moj sin v cvetu mladih let! Ne! Ni Boga, ki bi ljubil ljudi! Vesel je, ako jih more trpinčiti in pokončavati srečo, ki so si jo s težavo zgradili!«

Tako je razsajal tri dni in ni jedel, ne pil. Njegove moči so pešale. Utrujen je ležal na tleh ter željno pričakoval smrti, ki naj bi končala njegovo bol. Kar ga obda svetla luč. Pogleda kvišku, in glej! Pred njim stoji angel v sinji obleki, z vencem iz lilij ob čelu. Z zeleno oljno vejico, ki jo je držal v roki, se angel dotakne sultanova čela. Novo življenje prešine njegove ude; srce je zopet postalo močno. Vstane ter nemo zre v nebeškega poslanca. »Sul-

tan,« dé angel, »jaz sem angel miru ter sem poslan, da te poučim. Pridi za menoj!«

Popelje ga na visoko goro in reče: »Poglej v dolino!« Sultan pogleda tja doli ter zazre pust otok. Morski valovi butajo srdito ob obrežje in vržejo na rob obrežja

ščavo. To ga tako prestraši, da izgubi skoraj zavest. Vrže dijamante na tla, maha z rokami ter kot brezumen teka po pusti ravnini, da bi si poiskal živeža. Toda zastonj. Nikjer ne najde ne drevesa, ne grma. Štirikrat je že izšlo solnce; toda on ne dobi

Blažena med ženami in blažen sad tvojega telesa!

človeka, ki se mu je razbila barka. Nesrečnež drži v eni roki posodo z dijamanti, z drugo se krčevito oklepa skale, na katero mora splezati, ako hoče na otok. Skoraj je že splezal na skalo; obličje se mu zjasni; upa, da pride zopet do dobrih ljudi. Ko je pa na vrhu pečine, vidi le pu-

niti divje jagode, da bi si potolažil strašen glad. Bled in upehan se zgrudi na robu obrežja, trga mah raz skalovja in čaka smrti.

Sultan je bil ganjen. »Ah,« prosi angela, »bodi milostljiv in ne dopusti, da bi revež tako žalostno končal.«

»Miruj,« mu odgovori ta, »pazi na to, kar boš sedaj videl.«

Sultan zopet pogleda in zazre ladjo, ki se bliža otoku. Ponesrečenec na otoku jo tudi zapazi. Novo upanje ga prešine; skoči pokonci, maha z rokami in kliče mornarje. Ker ga opazijo na pečini, se približajo z ladjo. Ponesrečenec poklekne pred poveljnika ladje, mu toži svojo nesrečo ter obljubi polovico svojih draguljev, ako ga rešijo. Ko kapitan ugleda dragulje, se obrne k mornarjem ter jim da nekaj ukazov. Ti zvežejo nesrečneža, mu vzamejo dragulje ter ga vržejo na pesek; sami pa odjadrajo.

»O ti, sin nebeški!« vikne sultan pri tem prizoru, »kako moreš gledati tak zločin brez kazni? Glej, zločinci rogaajo se jadrajo od otoka ter puste ponesrečenca, da bo umrl lakote.«

»Še enkrat poglej tja!« pravi angel mirno. »Videl boš takoj, da se bo hudodelska ladja razbila ob pečini. Ali čuješ vpitje hudobnežev? Nihče ne uide. Vsi se bodo potopili pod težo svojih zločinov. Pa si hotel, da bi se ponesrečenec rešil s to ladjo? Ne drzni se popravljati potov Previdnosti ali pa jih grajati! Mož, katerega ti pomiluješ, ne bo umrl. Rešen bo. Toda ne na način, kateri se zdi tebi najboljši. Previdnost ima mnogo potov. Ta mož je bil skopuh in trd do ubogih. Imel je več kot dosti. Lakomnost pa ga je gnala na morje, da bi nagrabil še več, ni pa bogastva iskal vedno po pravičnih potih. Zato ga je popeljala Previdnost v puščavo, da bi očistila njegovo mišljenje. Blagor možu, ki se da poučiti po bridkosti! Ti pa se uči: mnogokrat je to, kar ima kratkovidni človek za nesrečo, zanj sreča; Bog obrne dozdevno nesrečo njemu v prid. — Sedaj se obrni in glej novo prikazen!«

Sultan stori tako. Pred njim se razprostira cvetoča ravan. Še zro njegove oči krasne poljane, kar zraste pred njim iz tal lepa marmornata palača. Slonokoščena vrata se odpro; on vidi kraljev prestol, ves pozlačen in obdan z dragimi kamni.

Neizmerni kupi bogastva leže okrog prestola, okrog katerega stoje ponižno deželni velikaši in odposlanci tujih narodov ter pri-segajo zvestobo mlademu kralju, sedečemu na prestolu. Ta mladi kralj pa je bil sultanov sin.

»Sveta nebesa! To je moj sin!« zakliče sultan. »Ah, pusti me, da hitim tja in ga objamem!« — »Ostani!« reče angel, »to je samo podoba, v kateri ti hočem pokazati nespamet tvojega življenja in tvojega obupa. Glej tja in dobro opazuj!«

Po poklonstvu se začne pojedina. Nato ukaže mladi kralj nakopičene zaklade razsipno deliti med goste. V kratkem času so izginili zakladi, ki jih je lakomnost zbirala leta in leta. Komaj so se pa knezi okinčali z dragulji svojega kralja, so se drzno uprli proti njemu. Čveteri novi prestoli zrastejo iz razvalin prvega prestola. Na njem sede štirje kralji, ki ukažejo sultanovega sina zvezati in v ječo vreči, kjer ga suženj zabode z bodalcem.

Pretresen obrne sultan svoje oči proč. Angel pa pravi resno: »Ako bi bil ponižen in vdan, bi ti bila prihranjena ta žalostna slika. Tako si pa moral okusiti njeno grenkost.« — »Odpusti, o angel, odpusti!« prosi sultan, »grešil sem, ker sem tako nespametno mrmral proti božjemu sklepu, ki je vzel sicer nedolžnega v nebo in ga obvaroval toliko trpljenja in ponižanja. Nikdar več ne bom tega storil, temveč ponižno molil nebeške sklepe, ki vedno nameravajo le našo srečo in korist!«

»Da, tako stori,« pravi angel, »in potolažen boš!« Nato razpne peroti; šumenje njegovih perut je bilo podobno šumenju vodopada, ko se je dvignil proti nebu, dokler se ni pozgubilo, kot se pozgubi lahan šum spomladanskega vetriča.

Sultan pa se je vrnil v svojo palačo. Nad krasnim portalom pa je ukazal vkle-sati zlat napis: O človek, ne toži in ne mrmraj nikoli nad sklepi božje Previdnosti. Kajti Bog edini je dober in neskončno moder; ti pa si slep. Kar imaš za največjo nesrečo, je zate le največja sreča!

Teotim.

Moje vse...

Moja usta Tebe kličejo,
Jezus moj,
Tebe misli, želje iščejo,
Jezus moj.

Zate se občutki vžigajo,
Jezus moj,
k Tebi se roké mi dvigajo,
Jezus moj.

Tebi se kolena klonejo,
Jezus moj,
Tebi dnevi moji tonejo,
Jezus moj.

Ti nebo in solnce mojih dni,
Jezus moj,
luč in zvezda temnih si noči,
Jezus moj.

Zemeljske se poti križajo,
Jezus moj,
Tebi se koraki bližajo,
Jezus moj.

Vate se oči obračajo,
Jezus moj,
k Tebi se spomini vračajo,
Jezus moj.

Limbarski

Sv. Vincencij — svetnik ljubezni.

V carigrajskem mestnem okraju Galata stoji visok okrogel stolp, odkoder je prekrasen razgled po vsem mestu in daleč po Belem morju. Na tem stolpu je stal v prejšnjih časih čuvaj: če se je približevala mestu nevarnost, je dal znamenje, in preden je sovražnik napadel, so bili meščani že davno pripravljeni, in tako so navadno srečno prestali vsako nevarnost.

Na skalo sv. Petra je božja Previdnost postavila skrbnega čuvaja sv. Cerkvi. V ljubeči skrbi gleda njegovo bistro oko na vrvenje in valovanje tega sveta in na božjo ladjico sv. Cerkev, ki se ziblje na teh razburkanih valovih in že od daleč opazi vsako nevarnost. Kakor nešteto krat v zgodovini, vidimo to jasno tudi v naših dneh. Ali se nam ne zdi, kakor da je Leon XIII. prerokoval, ko nas je katoličane ponovno spodbujal, da organizirajmo krščansko ljubezen? Da bi to misel še bolj oživil, je slovesno proglasil sv. Vincencija Pavelskega za vzornika in zaščitnika vseh naprav krščanske ljubezni. Dne 19. julija je njegov navaden praznik, 20. decembra pa še sv. Cerkev posebej praznuje »Varstvo sv. Vincencija«. S tem nam je hotel brezdvomno Leon XIII. začrtati program za naše čase, ki jih je že v duhu gledal. Katoličani, pogledajmo, česa nas je

hotel Kristusov namestnik učiti za naše vojne čase.

Rojen je bil sv. Vincencij 24. aprila l. 1576. na južnem Francoskem kot sin kmečkih staršev. Umrli je 27. septembra l. 1660. v Parizu. Živel je torej za časa strašne tridesetletne vojske in gledal njene posledice. In kaj je storil takas tako lepega, da ga sv. Oče stavijo za vzornika in zaščitnika vseh, ki delajo na polju krščanske ljubezni?

Najprej si je ustvaril več močnih društev. Predvsem društva krščanske ljubezni za moške in ženske in potem družbo misijonarjev in usmiljenk. Ni je hotel na Francoskem župnije brez dobrodelne organizacije. Svojim misijonarjem je predpisal, da ustanovijo, če le količkaj mogoče, v vsaki župniji, kjer bodo imeli sv. misijon, društvo krščanske ljubezni v sporazumu z domačim dušnim pastirjem. Če bi pa ta ne bil za to, pa naj kar na eden ali drugi način ljudi zberejo, da bodo preskrbovali razne reveže in bolnike v svoji župniji. Poseben za to določen misijonar je potem hodil vsako leto ta društva nadzirat in spodbujat. Zelo živahno je delovalo v Parizu društvo »Gospâ krščanske ljubezni«, ki še dandanes zelo uspešno deluje po vseh nenemških katoliških deželah. S temi

Sv. Vincencij — oče sirot.

društvi je potem izvršil vse mogoče naloge krščanske ljubezni. Najpoprej je uredil po svojih gospah velikansko bolnišnico za reveže v Parizu, ki je sprejela na leto 20—25.000 bolnikov. Pa je bilo veliko nereda. Kmalu je bila tako urejena, da so celo bogataši v boleznih prosili, če bi jih sprejeli med bolne reveže. — Za najdenčke je ustanovil najdišnico, za katero je nabral letno 20.000 K. V Marsejlu je postavil bolnišnico za jetnike, ki so morali veslati na ladjah. Leta 1653. je napravil ubožnico za 40 oseb. Ker se je takrat po Parizu in v predmestjih potikalo kakšnih 40.000 beračev, je napravil načrt, kako jim pomagati: vsak berač je moral ali si z lastnimi rokami služiti kruh, ali so ga pa pripeljali v ubožnico, kjer so preskrbeli najraznovrstnejšega orodja, da so imeli opravilo. Z njegovo pomočjo so v avtunski škofiji postavili romarsko hišo za revne romarje. Najbolj pa se je razvnela Vincencijeva ljubezen, ko je izbruhnila vojska. Dežela Lorena, Šampanja in Pikardija so bile takrat ponovno popolnoma opustošene: Francozi, Nemci, Švedi, Španci, sovražniki in domači vojaki so te dežele končavali: za vojaki je prišla kuga in lakota. Ljudje so jedli večkrat že gnilo mrhovino, matere so klale lastne otroke, jih pekile in jedle. Hčere najboljših družin so prodajale čednost za kruh. Sv. Vincencij je poslal v te dežele svoje misijonarje z denarjem, da so reveže in bolnike spravili pod streho, jim stregli in pomagali do zdravlja. Nakupoval je v takih krajih, ki vojske niso tako čutili, obleke, hrane, semenskega žita in poljskega orodja in vse pošiljal v te nesrečne dežele. V mestu Tul so imeli misijonarji v lastni hiši 2 leti 60 bolnikov v oskrbi, druge so pa obiskovali po mestu.

V mestu Metz je bilo do 5000 revežev in vsak dan so našli po 10 do 12 mrtvih na ulici. Vincencij jim je poslal svoje misijonarje na pomoč, ki so rešili mesto. V mestu Verdun so misijonarji od leta 1639. do leta 1641. okoli 500 revežev vzdrževali, poleg tega pa skrbeli za kmete v okolici. Tako bi lahko naštevati po vrsti vsa mesta teh dežel. Samo za Lorensko deželo je izdal približno 1 milijon. Tako je celih deset let vzdrževal 20.000 ljudi vseh stanov. Veliko je skrbel tudi za begunce. Preskrbel jim je sv. misijon, preskrbel 800 begunskim dekletom službo, sprejel veliko dečkov-sirotk v pariško misijonsko hišo, skrbel za pregnane redovnice in ustanovil med plemenitaši društvo za podporo plemenitih beguncev. 1500 beguncev so sprejele usmiljenke. Hrano so dajali takrat na dan 15.000 revežem. V pariško misijonsko hišo je sprejemal irske begunce duhovnike in jim preskrbel vse potrebno. Vsota, ki je šla skozi roke tega ubogegega kmečkega sina za te namene, je znašala približno 50 milijonov.

Posebno značilni sta dve načeli, po katerih se je ravnal. Prvič je povsod pomagal telesu, da reši dušo bližnjega. Drugič je vselej poskušal dvigniti reveža do tega, da bi si potem mogel sam pomagati z lastnim delom in zaslužkom. Ko je enkrat kakšno stvar dobro premislil, se ni ustrašil nobenih ovir več: »Le začnimo, Bog bo pa potem dovršil.«

Ali je v nas kaj Vincencijevega duha? Koliko si storil za reveže ti? Določi danes, kaj boš storil za trpečega bližnjega, za naše sirote letos 19. julija, na dan sv. Vincencija. Prečitaj ta dan še enkrat današnjo »Bogoljubovo« prilogo!

Vzgoja otrok v krščanski družini.

(Priobčuje župnik Jožef Volc.)

Pa tudi neposredno, rekli bi: kar naravnost za otroke je velike vzgojne važnosti popoldansko sveto opravilo. Zlasti

razlaga krščanskega nauka za malo bolj odrastlo mladino. Duh časa je namreč tak, da je skoraj ni župnije ali pa celo ne vasi,

kjer ne bi veljala Simeonova beseda o Jezusu: »Glej, ta je postavljen... v znamenje, ki se mu bo nasprotovalo.« (Luk. 2, 34.) Vsak večji kraj ima že gotovo svojega čeljustača, ki o verskih rečeh vse »bolje vé«, dasi morda niti očenaša prav ne zna. In zlasti na mladino strežejo taki hlastači, dobro vedoč, da drugod ni lahko najti toliko nerazsodnosti in lahkovernosti, pa tudi ne toliko naglega umevanja in širjenja sladkih naukov o neomejeni prostosti. Gorje mlademu človeku, če se obesi na take modrijarhe! Iz prepada koleba omamljen v prepad, dokler se ne zavé ob svitu mrtvaške sveče svojih blodenj. A drugače mladenič, ki pridno hodi h krščanskim naukom in tam spoznava dokaze o resničnosti in blagodejnosti Kristusovih svetih nauk in o puhlosti in opasnosti brezverskih tlapenj. Tak fant pa ne bo imel v nobeni brezverski družini, če po nesreči zaide vanjo, spodraščene jezika, ampak bo z brezverskimi zabavljači — mah na mah! — naglo opravil, kakor bi trhlo vejo razdrobil. To pa povemo: Taki Štefani, ki se ne strašijo judovskega kamenja, se pa ne godé med puhlimi postavači zunaj cerkve, pa tudi ne med cerkvenimi dremači, ampak med vedoželjnimi, bistrimi poslušalci božje besede.

No, pa recimo tudi, da bi ne bilo nevarnosti za ohranjenje svete vere nikjer nobene: koliko pa mladina p o z a b i svetih nauk iz šole, in najvažnejše najrajši, če nima rednega pouka iz katekizma. Saj pozabi še branja, pisanja, naštevanke, če se z njima malo ali nič ne peča, pa se mu ne bi izvešile globoke verske resnice, če jih v umu nikoli ne osveži in nikoli več ne utrdi! Ravno pri popoldanskem nauku se pa verske resnice ponavljajo v določeni vrstí, lepo v zvezi med seboj, se obširneje pojasnjujejo, dokazujejo, naobračajo na življenje. Brez poslušanja pa ni umevanja,

brez umevanja pa ne spoštovanja verskih resnic, brez spoštovanja pa ne verskega prepričanja, brez verskega prepričanja pa ni izpolnjevanja. »Vera je tedaj iz poslušanja,« piše sv. Pavel Rimljanom. (10, 17.) In sv. apostol Jakob uči: »Kdor prav pregleda popolno postavo prostosti (t. j. krščansko vero) in v njej ostane in ni pozabljiv poslušalec... ta bo srečen v svojem življenju.« (1, 25.) To pa ravno hoče doseči krščanska vzgoja. Torej je res obiskavanje popoldanske službe božje za mladino velike vzgojne važnosti.

Zelo ostudna in grešna navada je po nekaterih župnijah naših dežel ta, da ostaja moška, bolj odrastla mladina — znabiti kod že tudi ženska? — med službo božjo z u n a j c e r k v e, se tam razgovarja, kadi, igra, sploh vede se, kakor bi si ne upal vesti v bližini svetišča med službo božjo noben Turčin in noben divjak. Še več si upamo reči: vsak brezverec, ki preleži doma ves božji dopoldan, je dostojnejši kot tak hinavec ali hinavka, ki pride iz strahu pred starši ali komerkoli do cerkvenih vrat, tam pohujšanje dela, še druge zapečuje, potem jo pa pobere kakor peklenšček, ki se je zmotil, pred nebeške duri. O sramota, da je ni grše, kjer imajo tako mladino! Poglej, ti oče ali mati, včasih med službo božjo po cerkvi, ali če treba, okrog cerkve, kje so tvoji. In če najdeš koga zunaj cerkvene strehe, vzemi ga takoj prvič doma v gosti, da se mu po izostajanju ne bo nikolij več kolcalo. Naprosi pa ob priliki tudi domačega duhovnika ali učitelja ali cerkvenega ključarja ali cerkovnika, naj pogleda tuinsem za tvojimi. Zlasti cerkveni ključarji, ko bi se moške bolj zavedali svoje častitljive (in pred Bogom tudi odgovorne!) službe, bi z neustraheno odločnostjo kmalu lahko pomedli to hinavsko sodrgo izpred naših svetišč.

(Dalje.)

Slabost si izvolil.

Razumem, moj Jezus, da skalnati mramor izbral si zase, za svoj oltar; da kelih, pateno in svoj tabernakelj zavil si v zlata nedolžni žar.

Razumem, da limbarje ljubiš deviške, kot zveste častilke stoje pred teboj; razumem, da ljubiš dehteče kadilo, ki dviga spoštljivo pred prestol se tvoj.

Razumem, da vredne si zase izvolil, si krono devištva in prstan jim dal, a stokrat in stokrat si stavim vprašanje: kako si ti mene v nevesto izbral.

Odpusti, če vprašam: Si morda se zmotil? Kaj našel si dobrega v meni, povej! O, nisi se zmotil: slabost si izvolil, ljubezen je tvoja brezkončna, brez mej!

M. Elizabeta.

Kako se je vesti do duhovnega vodnika.

Kdor želi nastopiti pot popolnosti, mora si izbrati duhovnega vodnika kot zanesljivega spremljevalca po tej težavni in umetni poti. S tem pa še nikakor ni vse storjeno.

Treba se je vodstvu duhovnega voditelja popolnoma izročiti. V ta namen je treba dvojnega: prvič mu vsò svojo notranjost natanko odkriti, drugič vsa njegova navodila ponižno sprejeti in izpolniti. Kar se tiče odkritosrčnosti, ne zadostuje duhovnemu voditelju razodeti samo svojih grehov, ampak tudi vsa slaba nagnjenja, misli in želje, ki se rode v srcu. Če vodnik ne ve nič o tem, kaj se godi v duši, kako naj svetuje in pomaga? Bolnik, ki hoče ozdraveti, pove zdravniku vse: ne samo svoje glavne bolečine, ampak tudi karkoli je kaj ž njo v zvezi.

Istotako naj se ravna pri dušnih boleznih. Razun slabih nagnjenj treba je razodeti tudi vse skušnjave in navdihovanja hudobnega duha, in naj so še tako grde. Taka odkritosrčnost omogoči spovedniku, da more dati primerne nasvete, pa večkrat tudi pripomore, da skušnjave ponehajo. Hudobec je namreč hud prekanjenec, dela kar moč zvijačno in sleparsko, ko je pa njegova hudobija odkrita, se pobere osramočeno in potepeno v kot.

Mnogi so bili rešeni hudih skušnjav samo s tem, da so jih odkritosrčno razodeli. Dalje je treba razodeti vse druge poseb-

nosti v duhovnem življenju. Nobenih posebnih pokoril si ne nakladati, nobenih obljub ne delati brez vednosti duhovnega očeta.

Če kdo misli in čuti, da je dobil posebne milosti od Boga, posebno razsvetljenje, naj odkrije in zaupa to duhovnemu svetovalcu. Tudi svetim občutkom, pobožnemu navdihovanju in dobrim delom ni vselej zaupati. Hudobni duh se skriva včasih v »angela luči«; ker pa ne more človeka premotiti in premagati z naravnostnim zapeljevanjem v grehe, mu skuša po ovinkih blizu priti. Visoke misli in tolažilni občutki v človeku lahko obude skriven napuh in samodopadljivost; ta pa podkoplje vso pobožnost. Pretirana pokorila človeku lahko zdravje izpodkopljejo in mu s tem tudi vse veselje do pobožnosti zagrene. Mnogo se jih je v tako umetno nastavljene mreže škodoželjnega zapeljivca že dalo ujeti.

Brezštevilne so zvijače tega zakletega sovražnika božjega in človeškega. Zatorej odkritosrčnost in pa — poslušnost! Samo razodeti in vprašati je premalo, če pa potem po svoji glavi ravnaš! Če se tebi kako pokorilo še tako dopadljivo in mikavno zdi, če bi rad na golih tleh ležal, spokorni pas nosil, se postil ob kruhu in vodi, smeš to le tedaj storiti, ako imaš dovoljenje duhovnega voditelja, sicer ne! Pokorščina — in sicer slepa, popolnoma dobrovoljna pokorščina odtehta vsako drugo pokorilo in dobro delo.

Če se svoji volji odrečeš in jo ukloniš predstojniku, daruješ Bogu večji dar, kakor če se postiš in bichaš. »Nekdaj« — tako je pisano v prvi knjigi kraljev — »je govoril vsak v Izraelu, kdor se je želel z Bogom

posvetovati: Pojdimo in vprašajmo vidca!« »Vidci« so zdaj mašniki.

Spoštuj vsikdar duhovski stan,
Od Boga mašnik je poslan!

A. Ferk.

Kri Kristusova, opoji me!

(Premišljevanje za mesec julij.)

Na Kalvariji je postavljen križ in na križu visi v neizmernih bolečinah naš božji Zveličar. Presveta Kri teče na tla in jemlje prokletstvo zemlji. Kapljice škrope Magdaleno, očiščena je grehov in pretaka vroče solze ljubezni do svojega Odrešenika. Zdaj odpre trpeči Zveličar svoje osušene ustnice in zakliče: »Žejen sem!« Trpel je grozno telesno žejo, a še veliko bolj je žejalo njegovo presveto Srce po zveličanju duš. Vojaki so mu v zasmeh podali grenko pijačo, Jezus pa je v povračilo za to dal zadnjo kapljico svoje krvi iz prebodenega Srca. To je bilo maščevanje njegovega presvetelega Srca.

O Jezus, maščuj se tako tudi nad mano! Opoji me s svojo presveto Krvjo tako, da ne bom drugega želel, kakor Tebi služiti in Tebi ustrezati!

Svet me je zvabil, kazal mi je svoje prijetnosti, veselice. Kakor metuljček sem letal od cveta do cveta, ter iskal sreče, zadovoljstva, a pil sem strup. Grenkoba in razočaranje sta napolnila mojo dušo. Moje strasti so klicale po zadovoljstvu; svet je vabil z mamljivimi glasovi, duša pa je umirala. Jaz nesrečnež! Veliko let sem tako izgubil, morda sem že blizu grobu, pa še ne vem, kaj se pravi Tebe ljubiti, o Jezus! Srčno Te prosim, Tvoja kri naj pride nad mojo dušo, ter naj jo opoji, kakor nekdanj svetnike, da bom spoznal, kako ničev je zemeljsko veselje in kako nad vse ljubezni vreden si Ti, o Gospod!

Kri Kristusova, mojega Učenika, opoji me! in stori, da bo ta opojnost vzbudila v moji duši silno žejo, le Tebi ugajati in Ti

služiti do smrti! Če bom klečal pred Tvojim tabernakljom, primoraj me, da bom rekel: »Žejen sem, o Gospod, žejen sem, s Teboj govoriti!« Če bom premišljeval Tvoje trpljenje in dela Tvoje ljubezni, daj, da vzkliknem: »Žejen sem, o Gospod, nate misliti!« Če se bom premagal k izpolnjevanju Tvojih sv. zapovedi, daj da porečem: »Žejen sem, o Gospod, Tebe ubogati!« Če pelješ mojo dušo po potu trpljenja, dovoli, da rečem: »Žejen sem, o, žejen sem, Gospod, po trpljenju s Teboj!« In če pride enkrat moja zadnja ura, tedaj mi odpri nebeška vrata, dopolni potem sveto opojnost in daj, da vzkliknem: »Žejen sem, moj Zveličar, priti k Tebi! Opoji me z dobrotami svoje hiše in pogasi mojo žejo z večnim tokom svojega božjega veselja!«

Le prah sem pred Teboj, moj Učenik, a Ti si vsemogočen in lahko odpomoreš ničevosti moje molitve z veliko vrednostjo svoje presvete Krv! Ozri se, o moj Gospod, v svojem brezmejnem usmiljenju na toliko grešnikov, usmili se teh nesrečnikov, ne zaradi vrednosti mojih besed, marveč zaradi dragocenosti Tvoje presv. Krv! Dotakni se njihovih src in primoraj jih, Tebe ljubiti! Oni so se Tebi odtujili, žalijo Te s tisočnimi nehvaležnostmi; gasio svojo žejo ob pokvarjeni vodi tega sveta, namesto, da bi šli k Tvojemu studentu presv. Srca iskat žive vode. Gospod, spomni se svojega usmiljenja in ne daj, da bi bila tekla Tvoja presveta Kri zastoj za toliko nesrečnih duš! Kri Kristusova, opoji grešnike in očisti jih!

Spomini in hrepenenje.

Oj spomini, oj spomini
prošle sreče, prošlih dni;
skrita sled ste zdaj v tujini
izgubljene radosti!

Ti kapelica zavoda,
tako mila in prijazna!
Kolikrat sem v nji Gospoda
molil, — zdaj je duša prazna
tu na tujem. — V prejšnji raj
sili me srce nazaj.

Oj spomini, oj spomini! ...
Blaženi nekdanji dnevi,
ko sem zjutraj v zarji zlati
gledal va-te, rajska Mati.

Zdaj na tujem kličem v revi:
glej siroto!

Saj poznaš srca mrzloto,
misli, želje so Ti znane,
o napolni me z gorkoto,
sceli že skeleče rane!
Stri nakane
in raztrgaj močne mreže,
Ti me vodi, varuj, čuvaj,
da me zloba ne doseže!

Oj spomini, oj spomini,
vedno sveži, vedno živi!

Blaženi molčeči zidi,
slika rodnega ognjišča,
vabijo iz dalje: Pridi,
v mirni raj »Marijanišča«.

Često bližam v duhu, Mati,
Tvoji se kapeli tihi,
obmolče obupni vzdih
in srcé se jenja bati ...
Kakor mater sin objame,
ko po dolgem se sestane
v rodni hiši poleg nje:
v duhu Te objemlje roka,
Ti tolažiš me, otroka,
brišeš vroče mi solzé.

Oj spomini, oj spomini!
Hladno duši je v tujini
in pri srcu je tesnó.
Hrepeneč po domovini,
z mrzlih kličem tál v nebo:

Pomočnica in vodnica,
pelji me do pristanišča
v tihi raj »Marijanišča«!
V njem tekó naj moja leta
varno pred sveta, viharjem,
v tvojem naj svetišču služim
pred oltarjem ...

Limbarski.

Kako je Rovtarski Janez umrl pa zopet oživel.

Pruredil P. P.

Tam v osojah na robu gozda stoji mala kočica. Prvi sneg naletava in nekam mračno je zunaj v okolici. Tiho je, kot da je izumrlo vse življenje. Le iz dimnika vrh strehe se kadi in dim se meša z belimi snežinkami.

Tudi znotraj v koči je tiho, ker tu stane in sameva vdova Rovtarica. Na steni visi lesena ura, ki je Rovtarici edina družica in ji z brnenjem in tiktakanjem dopoveduje, da čas beži. Včasih pa celo ura obstane, ker je stara in nadušljiva kot je Rovtarica sama. In tedaj si misli ženica: Obe

sva na tem: ne bo dolgo, ko bova morali napraviti prostor drugim.

Samo svojega Janeza — edinca — bi rada videla še enkrat, predno umrje. V vojski je; a te dni ima priti na dopust.

Ženica gleda skozi okno; pa kaj bo videla, ko je zrak kakor posejan z snežinkami ... Čuj, ali ni nekdo stopil v vežo? Ali si ne otesa snega raz čevlje? Odpira! O Bog, saj je res Janez!

»Dober dan vam Bog daj, mati!«

In Janez stoji pred njo, velik da se skoro stropa zadeva in smejoč se na široko

in s solznimi očmi. V sivo vojaško obleko je oblečen, in nekaj svetlega ima pripetega na prsi. Tudi na kapi ima nekaj svetlega. Ah to je svetinja Matere božje! A na prsih: to bo brčkone... Toda leva roka mu visi na obramnici! Ah, seveda, to je vsled rane; saj je bil pisal, da je bil ranjen.

»Bog te sprejmi Janez, in ti daj dobro! Željno sem te čakala in sem rekla: da ga le dočakam, potem rada umrjem... No in sedaj si prišel! Hudo je, jeli? Pa lačen si! Čakaj, brž ti postrežem.«

In ženica hiti od mize do peči, od peči do mize! Kar je dobiti, to mora biti za Janeza, vsaj za prvo silo. Revna kočja je, a toliko vendarle premore, da se bosta nasitila dva človeka: ona in njen Janez...

Janez pa sedi ob mizi, gleda za materjo in se ozira po hiši. Vse mu je tako milo. Na vse to je tolikrat mislil, ko je ležal tam v Tirolah v strelskem jarku in potem v bolnišnici...

Tudi Rovtarici je mehko pri srcu, da se komaj brani solza. Ljudje v Rovtah sicer ne poznajo tistega objemanja in poljubovanja, kot je v navadi pri mestnih ljudeh, kadar kdo pride s tujega domov. A srce vendarle čuti prav tako živo, da je tak trenotek nekaj posebnega. »Bog te sprejmi! Dober dan vani Bog daj!« To je vse. Drugo ostane znotraj. In prav je tako! Kaj bi človek vsemu svetu kazal nekaj, kar le srce samo more prav občutiti...

»Vesel sem mati, ker vidim, da ste še trdni, ker bal sem se —«

Tudi Janez ne more ravno vsega tako povedati, kot čuti. Pa kaj zato? Saj mati tako ve, da se je bal zanjo, ker stara je, sama je, in nikogar nima...

»Trdna nisem in zima me straši. Pa da si le prišel, Janez! Koliko časa ostaneš?«

»Štirinajst dni.«

»Samo štirinajst dni?! No, pa naj bo božja volja! — Kaj pa roka?«

»Domalega dobra.«

»Hvala Bogu! O, hvala Bogu!«

Tudi gostobesedni niso ljudje v Rovtah. Čemu bi človek mnogo govoril, ko beseda nikoli ne more jasno povedati, kar

srce čuti. Saj se na pogledu, na obnaših lahko ve in vidi!

Vendar Rovtarica komaj čaka, da bo začel Janez pripovedovati o vojski. Saj se daj vsepovsod le o vojski govore. Ko je bil oni teden Kržiški doma, je vedel toliko povedati, kako je bilo v vojski. Po gostilnah je popival in se hvalil, kako hrabro in moško se je obnašal in kako je prebadal in nabadal sovražne vojake. Pozneje se je izkazalo, da je bil pri trenu in da do prvih vrst nikdar prišel ni... Janez pa, ki danes tam ob mizi sedi, pa samo izprašuje, kaj je doma novega; če je Rovtarica svoje njivice obdelala in o pravem času pridelke domov spravila. O vojski pa nič ne pove, in tudi o tem ne, kako je prišel do tiste svetinje tam na prsih...

»Kako ti je, Janez? Ali te rana boli?«

»O, kaj rana? Nič me ne boli, ampak tako čudno lahko mi je pri srcu, ker sem po tolikem času zopet doma in živ in zdrav! Kaj bo ta rana! To ni nič. Da le hujšega ni bilo!«

»Ne veš Janez, kako sem molila zate, da bi te Marija varovala sredi krogelj in da bi še enkrat prišel.«

»O saj bi me ne bilo sedajle tu, ko bi me Marija ne bila varovala! Mati, to ni dopovedati, kako je bilo!«

»Kako je vendar bilo? Janez, povej nekoliko!«

»Kako je bilo? Čakajte, da povem, da boste videli, kaj je to Marija in molitev. Saj bi ne govoril, in nič se ne mislim hvaliti... Ampak vsemu svetu bi povedal, če bi se dalo... Pa vam povem mati, da boste vedeli —«

»Ni dopovedati, mati, kako je bilo! Kdor je bil sam poleg, ta ve! Pritiskali so na nas kakor volkovi, a mi se nismo umaknili. Še za njimi smo jo ubrali, kadar je kazalo, in morebiti nisem bil vedno med zadnjimi... Pa eden izmed mojih tovarišev je zaostal, ko smo se vračali v jarek. Granata je prišla in ga podrla. Zdaj pa pomislite: mi na varnem, on pa tam zunaj! In prijatelja sva bila. Zdaj pa tam zunaj stoka in se premetava, pa vstati ne more... So-

vražnik pa strelja — in nobeden izmed nas mu na pomoč ne more. Pa pustiti ga tudi ne smemo tako — sem mislil! Oženjen je, ima ženo in otroke ... Vi mati, pa ste sami — sem si mislil ... V božjem imenu — sem rekel. In splezal sem preko jarka in se plazil po trebuhu, zato ker v takem ognju ne sme nihče pokoncu hoditi. Granate so piskale nad menoj, a jaz sem se plazil dalje in priporočal Mariji sebe in tovariša. Bil sem že skoro pri njem — tedaj pa udari poleg mene, da se mi zasveti pred očmi. Z Bogom, svet! Po meni je! Z Bogom, mati! Res tedaj sem se domislil tudi vas, in bridko mi je prišlo. Zase mi ni bilo toliko; saj sem bil že zdavnaj pripravljen. Za vas se mi je milo storilo!

Pa Marija je pomagala. Za enkrat ni bilo hudega. Kri je tekla iz rokava in v komolcu me je bolelo. Pri močeh pa sem še bil; zato se plazim naprej. Že sem pri njem. Tolažim ga, naj potrpi, ker sem pri njem in mu hočem pomagati, kakor hitro bo ogenj pojenjal. Seveda me ni slišal, ker je bilo bobnenje neznansko in pa ker je bil zadet v glavo in skoro brez zavesti. Spoznal me je pa in mi stisnil roko. Tedaj je pa priletelo drugič — in tedaj mati, je bilo po meni ... Še enkrat sem se spomnil na vas, potem pa zavedel se v nebesih ...

Smejate se, mati! Pa vendar: tako mi je bilo kot da sem v resnici v nebesih! — Okrog mene vse tako lepo belo in snažno; angeli v belih oblačilih hodijo sem in tja, prav kakor pravi pesem:

Angeli v raju hodijo

Devico Marijo kronajo ...

Ozrem se in vidim Marijo, kako vsa v rožah stoji in dve sveči gorita pred njo. Pa kje bi bil tovariš? Če nisva morebiti tudi v nebesih skupaj, ko sva umirala skupaj?! In glejte, prav tik poleg mene je bil ves v beloti in svetlobi in eden izmed angelov z dvema belima perotnicama se je sklanjal nad njim in se mu smehljajal ... Hotel sem spregovoriti — pa so se tačas odprla nebeška vrata in nekdo je vstopil: velik, z mogočno sivo brado, in v dolg bel plašč oblečen ... To je sam Bog Oče, sem mislil;

samo to me je motilo, da nosi zlate naočnike, ko jih vendar na nobeni podobi še nisem videl. In gre naravnost do mene in me prime za roko in prijazno spregovori. Skušam dvigniti roke k molitvi — ne morem! Nekaj me zapeče v komolcu, in spomnim se, da sem bil ranjen. Le to se mi čudno zdi, da v nebesih še bolečina ostane, ko so vendar nebesa in ko v nebesih nobene bolečine biti ne more ... Zopet hočem stegniti roke in zopet me zapeče.

»Mirno, mirno!« mi velewa Bog Oče.

Jaz pa hočem vprašati, kako to, da v nebesih rana še vedno boli; pa se čutim tako slabega, da niti jezika obrniti ne morem. Oči zatisnem — in ko jih zopet odprem, vidim da se sklanja nad menoj tisti angel v belih perotih, kot se je ravnokar nad tovarišem. In mi šepeta:

»Le mirno, ker slabi ste še. Pa veseli bodite! To je bil gospod višji zdravnik in je zatrdil, da se je obrnilo na boljše in da boste v kratkem lahko zapustili bolnišnico ...«

»Kaj —? Ali nisem —? Ali nisem v nebesih?«

»Sedaj še ne« — se mi angel smehlja. Pa saj ni bil angel, to veste! Bila je usmiljenka. Ležal sem namreč v bolnišnici; tovariš, ki sem ga hotel rešiti, pa poleg mene. Naju oba so bili rešili tovariši in naju prenesli v vojaško bolnišnico. V nebesih torej še nisem bil; prežgodaj je bilo!

Mati in sin se smejata.

Potem — to vam moram še povedati — je tudi moj tovariš ozdravel toliko, da je lahko sedel na postelji. In enkrat so ga prišli obiskat žena in oba otroka. Pogovarjali so se tiho; toliko sem pa slišal, da jim je povedal, da sem jaz tisti, ki sem ga bil hotel rešiti. In pristopili so k meni in vsi trije so se mi zahvaljevali.

— — — — —
Zunaj padajo snežinke in mrak se vlega na zemljo. V zakurjeni izbi kraj gozda pa je toplo in prijetno. Mati in sin se srečna štejeta, da sta še enkrat skupaj. Bolj srečna bosta, ko bosta res v nebesih — ne ločljivo skupaj.

Dvestoletnica kronanja svetogorske Marijine podobe v Ljubljani.

V sredi najhujšega vojnega časa, ko so dogodki na bojiščih in v politiki dosegli svoj višek, smo v nedeljo, dne 17. t. m. slovesno obhajali dvestoletnico kronanja milostne podobe svetogorske Matere Božje.

Celo nedeljo od jutranjega svita do poznega večera je verno ljudstvo molilo pred podobo in prosilo Mater milosti njenega varstva in njene pomoči, zavedajoč se, da, kakor se je Marijina pomoč v vseh osodepolnih trenutkih vedno očitno pokazala, nam tudi v sedanjih težkih razmerah ne bo odrekla svojega varstva. — Ob 9. uri je imel ekscelenca goriški knezonadškof in metropolit dr. Sedej slavnostni govor, v katerem je proslavljal Marijo kot kraljico in pozivljaj vernike, naj se oklenejo njene materine roke in naj ob njeni strani ter od nje podpirani hodijo trnjevo pot do srečnega konca.

Popoldne je bila slovesna procesija s čudodelno podobo svetogorske Marije, Matere milosti, ki se je izvršila nad vse sijajno. Po pridigi, v kateri je razložil govornik zgodovino svetogorske božje poti, Marijine čudodelne podobe in njenega kronanja pred 200 leti ter vzpodbujal vernike, posebno še mnogoštevilne begunce, da naj se z velikim zaupanjem zatekajo v britkih urah poskušnje k Mariji-begunki, se je začel slovesni izprevod, ki se ga je udeležilo nepričakovano mnogo občinstva. Za križem so se uvrstili šolarji, Marijine družbe in tretji red. Tem so sledili otroci-begunci,

ki so nosili na drogih štiri napise: »Matilosti«, — »Tolažnica žalostnih«, »Pomoč kristjanov«, — »Kraljica miru«. Nato so nosili frančiškanski kleriki čudodelno podobo svetogorske Marije. Obsevana od zlatih solnčnih žarkov je podoba venčana s prelepo krono tako ljubko in milo odsevala ves žar nebeške ljubezni in usmiljenosti, lepote in krasote presvete Device, da smo čutili vsi, ki smo jo zrl ali spremljali v srcu, nepozabni mir in zaupanja polno tolažbo, čeprav so nam rosile oči obilnih solz, solz neomajanega zaupanja. Za podobo je šel ekscelenca knezonadškof goriški, ki je vodil procesijo ob številni asistenci in peš lavretanske litanije. Procesijo so zaključile Slovenke v narodnih nošah in nepregledne vrste drugega občinstva. — Zahvalna pesem in blagoslov z Najsvetejšim sta končala slovesnost dneva.

Naj bi nam ljubi Bog dal dočakati uro, ko se bo na novo dvignilo iz razvalin svetogorsko svetišče! Naj bi ne bil od nas preveč oddaljen dan veselja, ko bomo zopet brali nad glavnim vhodom svetogorske bazilike: »Ego autem steti in monte sicut prius« — »Jaz pa sem ostala na gori kakor prej« — dan veselja, ko se bo ljuba Gospa iz sedanjega pribežališča frančiškanske cerkve v Ljubljani, zopet nazaj povrnila v svoje svetišče, tja gori nad solnčno Gorico, kjer sta se svetost in lepota združili ob njenem prestolu!

Vojaki se zahvaljujejo in pozdravljajo.

Judenburg, 4. junija 1917. Prav pri srčna zahvala za poslane »Bogoljube«. Z veseljem jih prebiramo in oddajamo drug drugemu. Kar prerojenega se človek čuti, ko dobi v tujini tako lep list, kakor je »Bogoljub«, v roke, posebno ko nam prinaša novic iz ljube domovine. Kako z veseljem so segli vojaki po njem, ko sem jim ga prinesel. Bog plačaj za to veselje, ki ga nam napravljate! — Z najodličnej-

šim spoštovanjem Vašemu blagorodju vdani — Edvin Pleničar, četovodja.

Srčne pozdrave pošiljamo vsem cenjenim bralbralcem »Bogoljuba« slovenski fantje od strelskih lovcev 2. polka iz strelskega jarka na italijanske mbojišču na dan Kristusovega Vnebohoda: Desetnik Martin Vidergar, Moravče; lovci Janko Kokalj, Ihan, Ivan Krvina, Vrhnika, Štefan Kac, Št. Janž.

Dalje pošilja pozdrave Mihael Špilek, Mihael Zarnik večkrat, Mat. Mat. Motoh je poslal krasne pisan velikonočni pozdrav in več drugih.

Vsem vrlim fantom, ki nas pozdravljajo, iskreno odzdravljamo ter se veselimo, da imamo toliko tako dobrih mladeničev in mož. Posebno pohvalo pa zaslužijo izredno vrli fantje v Judenburgu, ki glasno molijo v cerkvi iz »Večne molitve« in darujejo celo za misijone (glej med darovi). Blagi fantje in možje, neizmerno smo Vas veseli. Vi ste res naš ponos in naša dika! Bog Vas ohrani žive, zdrave, tako nepokvarjene in neustrašene za sv. vero!

† Jože Hrušovar.

Dne 5. decembra 1916 je umrl v deželni polnišnici v Ljubljani Jože Hrušovar, vojak infanterist. Rojen v Mikotah l. 1898. v župniji Raka na Dolenjskem.

Kako je bil rajni blagega in krščanskega srca, nam kaže njegovo zadnje poslovilno pismo svoji materi, ki se glasi:

Draga mati!

Kmalu se pomaknemo naprej v bojni mež. Oborožen sem od nog do glave, nisem pa pozabil svoje duše. Bil sem pri sv. spovedi in jutri pristopim še k sv. obhajilu in tako sem oborožen zoper dušne in telesne sovražnike.

Pozabil pa nisem tudi na Vas, draga moja mati! Bog ve, kako bo z menoj, ali se bova še videla ali ne? Dal Bog in ljuba Marija s svete Gore, da bi se še videli pod domačim krovom. Ako je božja volja, da ostanem živ, potem bomo šli vsi domači se zahvalit svetogorski Materi božji. Spominjajte se me v molitvi, dajte za sv. mašo, ki se naj opravi v raški cerkvi, pri oltarju Matere božje za srečno vrnitev, če je tako Bogu všeč. Sedaj se pa poslovim od Vas pismeno, ker se ne morem drugače. Podajam Vam v duhu svojo desnico. Ne pozabite svojega sina! Ako sem Vas žalil, prosim, odpustite mi! Če hoče Bog in sreča junaška, se še vidimo. Če je pa v božjih načrtih drugače, pa naj se zgodi njegova sveta volja.

Torej z Bogom, moja mati, če ne tukaj, nad zvezdami!

Tisočkrat pozdravljeni, Vi in vsi moji sorodniki! Vam vdani in hvaležni

Jože.

† Antoa Javernik.

Svoje mlado življenje je položil na oltar domovine blag mož iz Laporja pri Slov. Bistrici, Anton Javernik. Kot mladenič je bil vzoren družabnik Marijin, kot mož pa vzoren gospodar. Posebno njegovo veselje je bilo cerkveno petje. Ob izbruhu vojske je moral tudi blagi Anton braniti domovino. Vojskoval se je v Galiciji in na tirolski fronti, dokler mu ni 16. novembra 1916 granata pretrgala niti mladega življenja. Njegovi telesni ostanki počivajo na pokopališču pri Asiagu.

Prst božji ...

Posledice vse uničujoče vojske so vedno bolj občutne: vedno večja draginja, rastoče pomanjkanje vsega za življenje potrebnega, vedno bolj pičla hrana in — pijača. Ni jesti, še manj pa piti. Žganje je skoro popolnoma usahnilo, piva se le še malo vari — in kolikor se ga, je preveč — vino pa je tako drago. Slabi časi za pri-

jatelje »dobre kapljice«. Žeja, da nikoli taka! Za nas, ki gledamo svet in vse, kar je na njem, v luči vere, ta prikazen ni gol slučaj. In tudi to, da vojska tako dolgo traja, da je kar noče biti konec, ni slučaj. Seveda da delujejo pri tem in odločujejo usodo zemljanov predvsem naravni vzroki: kanoni in bataljoni in vsa

druga velikanska vojna navlaka. Saj tudi kazalce pri uri naprej pomikajo kolesca, uteži in nihalo. Toda ali ni nekdo zadaj, ki kolesa navija? ...

In pri svetovni vojski — ali ni tudi nekdo zadaj, neskončno dober sicer, a tudi neskončno pravičen, ki tudi kolesa navija in uro ureja? ki je dopustil, da se je bahavi svet ujel v svoje lastne mreže? da se je babilonski stolp, s katerega je hotel naskočiti nebesa, zrušil nanjga samega?

Za nas, ki vemo, da je Gospod nad nami, ni o tem nobenega dvoma. In to, da vojske noče biti konec — kakor rečeno — tudi ni samó slučaj. Bog ima z vojsko, katero je sicer zakrivila človeška neumnost in hudobija, svoje namene, in te namene hoče doseči. On ni kakor otrok, ki se igra, pa se igrache kmalu naveliča. Česar se loti, to mu je resnoba. Ker ljudje niso hoteli radovoljno priznati njegovega gospodstva, ga bodo prisiljeni. Ker nočejo sprejeti pokore radovoljno, jo morajo neradovoljno. In s čimer se kdo pregreši, s tem je kaznovan.

To velja o vseh rečeh, to velja tudi o pijači. Kakor je človek na razne načine žalil svojega Stvarnika, takó ga je še posebno s pijačo. Razširjevalci abstinence so ljudem pridigali pokoro, treznost. Kakor pa svoj čas Noeta niso hoteli poslušati njegovi vrstniki, marveč so ga imeli za norca, takó so se posmehovali veseljaki našega časa pridigarjem treznosti in jih proglašali za norce. Zato jih je Bog pritisnil s silo. Če ne gre rado, mora iti pa nerado! Če nočete biti radovoljni zdržniki, boste pa neradovoljni!

Toda ljudi sila ne zmodri zlepa. Saj jih tudi v Noetovem času toliko časa ni, da jih je voda zalila. In zato je treba pritisniti nanje še dalje, kakor je treba pritisniti trmastega otroka takó dolgo, dokler se mu trma ne zlomi in se ne spusti v jok. — Pa se čudite in vprašujete, zakaj ni vojske konec! Čudno bi bilo, ko bi bilo drugače. Dei perfecta sunt opera, pravi nekje sveto pismo. Dela božja so popolna

— in mlini božji meljejo sicer počasi a drobnó.

Bog si hoče svet ukloniti; hoče, da prizna njegovo gospodstvo; hoče, da se ukloni njegovi volji in sprejme zasluženo pokoro. In če nočejo, bo še pritiskal toliko časa, da bodo hoteli.

Zato: Intelligite insipientes in popule et stulti aliquando sapite! Umejte ne-umneži med ljudstvom, in norci, zmodrite se že enkrat! (Psalm 93.)

Umejte že enkrat, kaj je volja božja in kaj hoče od nas! Zadoščenja hoče, spreobrnjenja, boljšega življenja! Odzovimo se njegovim zahtevam, kolikor je na nas ležeče! Zdržnost od pijače je sicer le en kosec pokore, ki jo hoče imeti, a znaten kosec. Če mu v tem ugodimo, smo znatno potolažili njegov srd.

Seveda je to le en del pokore, — ampak eden je, in ne najzadnji. Isto kar velja o pijančevanju, velja zlasti tudi o razuzdanosti: o ničemurnosti in nenravnosti. Kajpada je tudi v tem in še marsičem ravnotako treba pokore. In ker se grešni svet za nobeno ceno noče podati, — bič poje še dalje! Seveda vsem tudi sam Bog na zemlji z vsemi kaznimi ne bo prišel do konca. Za take ima pripravljene še — kaj drugega ...

Mi pa, ki tistega ne maramo okušati, spoznajmo čas božjega obiskovanja vsaj sedaj, ko nas Bog toliko časa pritiska! Umejmo in spreglejmo namene in ukrepe modrega Očeta našega, zakaj nam odteguje potrebni živež in nepotrebno pijačo: Zato, ker smo si je proti njegovi volji preveč privoščili.

Spoznajte, da je zdržnost, ki jo mi priporočamo, popolnoma po volji božji, in če doslej niste marali zanjo, naredite vsaj iz sile čednost: oklenite se je radi zdaj, ko pijače manjka, in če zdaj lahko prestanete brez pijače, obljubite to tudi za pozneje, ko bo zopet ložje priti do pijače.

»Delajte pokoro! Sekira je že na drevo nastavljena. Vsako drevo, ki ne rodi sadu, bo posekano in v ogenj vrženo!«

To nam govori ta vojska. Kdor ima ušesa za poslušanje, naj posluša!

Po »Zlati dobi«.

Apostolstvo sv. Cirila in Metoda.

Vsa znamenja kažejo, da je za misijonsko delovanje katoliške Cerkve napočila nova doba, ko bodo misijoni bolj kakor prej potrebovali podpore vseh vernih katoličanov. Napočila je nova doba za poganke, zlasti pa za vzhodne misijone. V Rusiji, na Balkanu in v Aziji so se že in se bodo še izvršile tako globoke spremembe, da smemo pričakovati ugodnejših tal za misijonsko delo v dosego zedinjenja razkošnikov s katoliško Cerkvijo.

Posebno nepričakovano so se izvršile velikanske spremembe na Ruskem. Do leta 1905. je na Ruskem še veljala postava, da ne sme biti noben Rus katoličan in da se noben ruski državljani ne sme spreobrniti h katoliški veri. Vsak Rus, ki je hotel postati katoličan, je moral bežati iz svoje domovine ali pa doma skrivati svojo katoliško vero v vednem strahu, da ga zasačijo in strogo kaznujejo. Celo Rusi iz najimenitnejših družin niso mogli ostati v domovini, če so se spreobrnil. Tako so morali bežati iz domovine goreči ruski katoličani, knez Ivan Gagarin, Ivan Martinov, grof Šuvalov, kneza Dimitrij in Aleksander Galicin, kneginji Aleksija in Elizabeta Galicin, grofica Zofija Rostopčin in mnogi drugi imenitni Rusi in Rusinje. Po celem svetu se je smela oznanjati katoliška vera, v Rusiji pa ni bilo dovoljeno katoliško apostolsko delo. Pred desetimi leti se je na Ruskem sicer dovolila verska prostost, pa tista postava je ostala samo na papirju. Šele letos je dovoljena popolna verska prostost. Mogoče je, da se bo ta

prostost spet kaj skrčila, vendar se ni več bati, da bi bila tako omejena kakor prej.

To je najimenitnejši dogodek za vse vzhodne misijone. Kajti mogočna razkolniška Rusija je vplivala še na druge razkolne narode in jih podpirala, da so bili trdovratni v svojem razkolništvu. Odslej bodo balkanski narodi v verskem oziru samim sebi prepuščeni in se ne bodo več tako trdovratno upirali katoliški veri.

Sedanja ruska vlada je sicer brezverska, vendar je dovolila katoličanom popolno prostost. Te prostosti je bil najprej deležen rusinski Lvovski nadškof Andrej Šeptickij. Ta pobožni in goreči nadškof je bil znan kot steber katoliške vere med Rusini in kot goreč apostol cerkvenega zedinjenja. Zato so ga Rusi leta 1914. odpeljali iz Lvova in ga imeli do letos strogo zaprtega kakor kakega ruski državi posebno nevarnega človeka. Nova vlada ga je izpustila ter mu dovolila, da je mogel v Rusiji vse potrebno urediti, da bodo katoličani vzhodnega obreda v verskem oziru preskrbljeni in da se bodo mogli Rusi brez strahu povračati v naročje prave vere.

Rusija bo odslej lahko deležna katoliškega apostolskega dela. Gotovo so tudi naše molitve pripomogle, da se je tako ugodno obrnilo za katoliško Cerkev in da je brezverska vlada dovolila katoličanom popolno prostost. Trpljenje preganjanih ruskih katoličanov je pripravilo ugodnejša tla za pravo vero; goreče molitve so vsaj deloma uslišane. Uresničilo se je, kar je

pisal knez Ivan Gagarin: »Razkolna cerkev je obnemogla, zato stoji Rusija pred razpotjem: ali v katoliško Cerkev ali pa v revolucijo.« Bog daj, da bi se izpolnile tudi njegove želje, da bi Rusija postala katoliška. Bog daj, da bi bile uslišane molitve pobožnega ruskega grofa Šuvalova, ki je pisal: »Vsa moja molitev naj bo posvečena domovini in, če treba, tudi moje življenje. Mi smo le prvenci te edinosti, po kateri mora hrepeneti vsak kristjan in ki se bo gotovo enkrat uresničila. Naš trud in naše molitve bodo našle milost pred Bogom: Rusija bo postala katoliška.«

Iz balkanskih misijonov smo dobili več poročil, ki pripovedujejo, da katoliška vera med Bolgari kljub dolgotrajni krvavi vojski lepo napreduje. V okolici Strumice je ob koncu lanskega leta nastalo novo katoliško gibanje. Več bolgarskih vasi se je zedinilo s katoliško Cerkvijo. Goreči P. Hristov je skoraj neprenehoma na apostolskih potih v bolgarski Macedoniji, kjer je dosegel veliko uspeha za katoliško vero.

V domovini se je zanimanje za našo apostolsko bratovščino nekoliko povzdignilo, dasi smo tudi letos opustili vsako glasnejšo agitacijo. Apostolstvo se je v več župnijah na novo vpeljalo. Zelo so se razširili naši venci udov-dobrotnikov. Prosimo, naj bi se venci še zanaprej tako vneto spleтали. Letos ne moremo izdati letnega poročila v posebni knjigi. Namesto letnega poročila smo dali na posebnih list-

kih natisniti lepe nove molitve za zedinjenje vzhodnih kristjanov s katoliško Cerkvijo. Ti listki z molitvicami bodo lahko služili namesto sprejemnih podobic. Bolj kakor kdaj prej je ravno zdaj treba goreče moliti za napredek vzhodnih misijonov.

Vseh dohodkov je bilo 7057 K. Od teh smo nad 4000 K razdelili balkanskim misijonom, nekoliko bomo pa še porabili, da poravnamo stroške za tiskovine.

Prosimo, naj nam vsi naši udje ostanejo zvesti ter pridobivajo še dovih udov. Naše marljive čebelice, nabiralke udov in prispevkov, naj nikar ne omagajo, ampak naj se zavedajo, da izvršujejo veliko apostolsko delo, ki je bolj kakor kdaj prej potrebno.

Zavedajmo se, da z apostolskim delom za cerkveno zedinjenje delamo popolnoma po namenih našega svetega očeta Benedikta XV., ki se toliko trudi za dosego trajnega miru med narodi. Sedanji sveti oče so zeli svojo posebno pozornost obračati na krščanski vzhod ter radi pospešujejo apostolsko delo za cerkveno edinost, ker vedo, da je cerkveno zedinjenje najtrdnjša podlaga za trajni mir.

Ne bodimo torej ozkosrčni, ampak sodelujmo pri važnem apostolskem delu katoliške Cerkve. Na vzhodu se najbrž bliža čas bogate žetve. Tudi nam veljajo besede Gospodove: »Povzdignite svoje oči in pogledjte polje, kako je že belo za žetev.« (Jan. 4, 35.)

Vzor mater — gospa Minka dr. Voduškova.

Predgovor uredništva.

Zgledi vlečejo — to je stara resnica. Zato od nekdanjih pridigarjev in nabožnih pisalcev radi pripovedujejo lepe zgleds.

Najlepše zgleds nam dajejo svetniki.

Zato je življenje svetnikov prebirati tako spodbudno.

Toda kakor je življenje svetnikov lepo, vendar se nam navadnim grešnim zemljanom zdé svetniki večkrat kar previsoko

gori nad nami, da bi jih mogli posnemati, kamoli doseči!

Svetniki so tudi večinoma živeli v davno minulih časih in za nas tujih krajih: po Laškem, Francoskem in Španskem.

Zato so nam prav tako ali še bolj koristni lepi zgledi pobožnih ljudi, ki niso ravno svetniki, ki so pa živeli v naših časih, naših krajih in pred našimi očmi.

»Bogoljub« vam želi take zglede predočiti. Zato prinaša obširen življenjepis vzornega mladeniča Ernesta Mlakarja, v zadnji in današnji številki je opisan vzorno-krščanski mož profesor Rabuza, tukajle pa pričenjamo opisovati lepo življenje izborne žene gospé Minke Voduškové.

To so, kakor pravimo, naše gore listi. Žive! so na naših domačih tleh, v naših okoliščinah, v našem času, tako da jih lahko takorekoč z rokami potipljemo in se prepričamo o resničnosti vsega, kar se pripoveduje o njih lepega.

To sicer niso bili svetniki, a so živeli tako lepo, da ko bi jih mi posnemali, bi bil naš narod narod samih prijateljev božjih. In ravno ker niso svetniki, o njih toliko lažje rečemo, kar je rekel sv. Avgustin o svetnikih: Če so mogli ti in té, zakaj pa jaz ne?!

Ko bi le naši ljudje te lepe zglede res brali! Ko bi le res vsi naši fantje brali ali slišali o Mlakarju! Ko bi vsi naši možje slišali, kako neki slovenski profesor, ki govori sedem jezikov, hodi vsak dan k svetemu obhajilu in kleči med množico preprostega ljudstva na kolenih in moli rožni venec — brez sramu, da, z nekim možkim ponosom! Pri shodih Marijinih in drugih družb, da, s prižnice bi se smelo brati to, kakor še marsikaj drugega, kar »Bogoljub« prinaša svojim bralcem, da bi slišali vsi ljudje!

In žene, matere, na katerih je toliko ležeče; od katerih je odvisno, kakšen bo naš prihodnji rod, — o, ko bi te bile vsaj malo podobne tej materi, ki vam jo »Bogo-

ljub« tukaj predstavlja, potem bi imeli boljše ljudi!

Matere, berite!

* * *

Živimo v času, ko cenijo življenje ženâ in deklet prav malo, skoraj nič, ker umira dan za dnem na stotine krepkih mož in čilih mladeničev po bojiščih in v bolnicah. In vendar je bilo toliko žalovanja, omilovanja in sočustvovanja po vsej Ljubljani, kakor ne pomnimo že desetletja ne, ko je nepričakovano umrla zvesta Marijina hči gospa dr. Vodušková.

† Minka dr. Vodušková.

Kdor je poznal to gospo, ta vzor krščanske matere, bo rad pritrdil besedam tistega, ki je nekoč vzkliknil: »Dajte mi dobrih mater in prenoviti hočem ves svet!«

Zato naj seznani »Bogoljub« svoje čitatelje z življenjem blage pokojnice.

Bila je gospa Minka dr. Vodušková iz odlične Prelesnikove rodovine v Ljubljani ter se kot učenka tukajšnjih uršulinskih šol odlikovala po lepem vedenju, pridnosti in prisrčni pobožnosti. Ljubila je svoje učiteljice tako, da je hotela tudi pri njih nadaljevati svoje študije; po želji svojih staršev

se je pa potem šolala na javnem učiteljišču v Ljubljani ter tam tudi dovršila z izbornim uspehom četrty letnik.

Vrta mladenka se je z veseljem oprijela prve priložnosti, da vstopi v Marijino družbo, ko so čč. očetje iz družbe Jezusove ustanovili kongregacijo za gospodične. Tretji mesec po ustanovitvi te družbe je bila — 2. februarja 1890. leta — 15letna deklica sprejeta v Marijino varstvo. Ostala je zvesta hčerka Marijina do smrti celih 27 let, zvesta tudi svoji prvi kongregaciji, v katero je prihajala vsak glavni praznik še kot gost, odkar je bila prestopila v Marijino družbo gospā.

Bila je večkrat svetovalka, namestnica, tajnica, ker je bila s svojimi odličnimi zmožnostmi kakor tudi s svojo skromnostjo najboljša opora vsake prednice, vsakega voditelja.

Po svojih talentih in lepih lastnostih je bila poklicana sama za prednico, a ponižno je prevzela le delo, čast in ime pa rada prepustila drugim.

Po izpitu na učiteljišču je bila dve leti učiteljica na vnanji šoli v samostanu presv. Srca Jezusovega v Gradcu, da se še sama dalje izvežba v francoščini. Srce njeno je zaželelo po samostanski sreči; odločila se je, da tudi sama vstopi po dovršeni izpitih v red; že je poslala prošnjo za sprejem. Hotela je Bogu žrtvovati tudi svoje nagnjenje do blagega mladeniča, ki jo je bil spoznal pri procesiji svetega Rešnjega Telesa in ravno tista leta dovršil svoje visokošolske izpite. Prišli so za mladenko težki dnevi dušne razdvojenosti, negotovosti. Kaj hoče Bog? to vprašanje ji je bilo odločilno.

Obrnila se je k modri blagi prednici baronici Mariji Lazzarini (rojena Ljubljanka), ki je bila tedaj predstojnica samostana Srca Jezusovega. Ta ji svetuje: »Skupno bova opravili devetdnevnicu k božjemu Srcu Jezusovemu, potem vam povem, kam vas Bog kliče.« Med devetdnevnicu pride odgovor od vodstva, da bo sprejeta gospodična Prelesnikova kot redovnica v samostan Srca Jezusovega. — Po končani devetdnevnicu pa reče prednica: »Minka, pojdite domov, poročite se in bodite dobra krščanska mati!« Minka se uklone božji volji, gre vesela domov, se koj poroči ter stopi pred poročni oltar v soboto po osmini praznika Srca Jezusovega.

Kar ji je bila mati-prednica naročila, to je postala, — dobra, skrbna, vzorna mati, ki jo je prav zaradi tega spoštovala vsa Ljubljana.

Priča temu slovesni, prav veličastni pogreb v soboto 21. aprila. Ne kakor pogreb, kakor slavnosten sprevod, je bila zadnja pot te matere. Na 10.000 ljudi so cenili, da je bilo pri pogrebu. Goste množice v prazničnem oblačilu so delale špalir skozi ulice. Na vseh obrazih si bral resnobo, v vseh očeh so se lesketale solze, in ko je prišel vóz s črno rakvijo, so sklepali roke in ustnice so se premikale v molitvi. Oči vseh so pa govorile besede: »Taka mati, taka žena, pa da je morala umreti! Če ta ni v nebesih, potem tudi jaz ne bom!«

Še eno uro po pogrebu so ljudje stali ob grobu; kar odtrgati se niso mogli od prezgodnje jame — take matere ...

(Dalje.)

Vzor mladeničev — † Ernest Mlakar.

6. »Prvo gredico bi zasadil z vijolicami ...«

Pod naslovom »Kakšen dom bi si jaz sezidal« je napisal Ernest kot tretješolec sledečo šolsko nalogo:

»Kakšen dom? Nikakega, ker nimam nič denarja. Ni vredno, da bi o tem govoril.

No, če bi kdaj kaj dobil v loteriji, potem bi se že dalo kaj govoriti in izvršiti.

Nič, brez denarja, brez loterije bi ga sezidal. Vzel bi sekuro, žago in dleto in nekaj žeblicev. Šel bi v gozd. Sredi gozda leži

prijazna dolinica. Posekal bi nekoliko dreves, jih obtesal, zbil iz njih hišico ter jo postavil v en kot dolinice. Hišica bi imela ena vrata in eno okno. V hišici bi bila v enem kotu mala hrastova miza, v drugem slamnica, na steni pa križ. — Vso dolinico bi ogradel z visoko živo, trnjevo mejo. Sredi dolinice bi postavil kapelico. Na vsaki strani kapelice bi zasadil po eno lipo. V kapelico bi postavil kip Brezmadežne, na desno sv. Alojzija, na levo bl. Grinjona. Celo dolinico bi obdelal in posejal z dobrim semenom. Pred kapelico pa bi pustil tri gredice, med njimi pa napravil ozko, a gladko ter lično pot. Prvo gredico bi zasadil z vijolicami, na drugi bi cvetele rdeče vrtnice; a na gredici, ki bi bila najbližja kapelici, bi gojil bele lilije. Te cvetke bi me razveseljevale, njih prijetni vonj me oživiljal. Vsak dan bi hodil mimo gredic h kapelici, vsak dan bi jih zalival. In vsak dan bi eno izmed cvetk utrgal ter jo položil v kapelico pred Brezmadežno. In ko bi slednjič zasadil okoli kapelice zimzelen, ki bi jo opletal, bi izročil oskrbo svojega vrta Devici-Vrtnarici ...»

Tak dom si je sezidal Ernest v svojem krepstnem srcu. Njegovo srce je bila tista dolinica, ki si jo je ogradel z živo trnjevo mejo zatajevanja, ki ga je vedno bolj ločila od ostalega sveta. V tej dolinici — v svojem srcu — si je postavil kapelico s kipom Brezmadežne, katero je tako otroško ljubil in častil. Celo dolinico je posejal z najboljšim semenom, ki ga je prejemal v božji besedi, katero je zveslo poslušal in obračal v svoj prid. Pri njem je seme božje besede prinašalo stoteren sad. Pred kapelico pa je napravil še tri posebne gredice in jih posejal z vijolicami, vrtnicami in belimi lilijami. Te cvetlice so mu bile posebno drage; opečevano jih omenja v svojih zapiskih in pri neki priliki sam pove, da značijo modre vijolice ponižnost, rdeče vrtnice ljubezen in bele lilije nedolžnost. V pravilih zavoda je bral večkrat besede blagega Slomška:

Mladine najlepša lepota je ta,

Ponižnost, nedolžnost in žlahtnost srca,
in te so našle v njegovem srcu globok od-

mev. Iste besede je bral v življenjepisu v duhu svetosti umrlega vseučiliškega profesorja Ferrinija in sklenil se je po njih ravnati.

Prvo gredico je Ernest zasadil z vijolicami. Kakor sam piše, vsak dan je hodil mimo gredice h kapelici, vsak dan jo je zalival z novimi sklepi in molitvami. Vsak dan je odtrgal vsaj po eno cvetko in jo položil na oltar brezmadežne Vrtnarice, t. j. vsaj enkrat na dan je izvršil dejanje ponižnosti. Pa čujmo nekaj njegovih sklepov!

Kdor je poznal Ernesta, ve, kako lahko bi bil na marsikaj ponosen. Narava mu nikakor ni bila mačeha, ampak kot skrbna, ljubeča mati ga je obdarila z nenavadnimi darovi. Že po svoji zunanosti je bil izredno prikupljiv: lep, precej visokorasel mladenič, živih oči, živahnega, vljudnega obnašanja, gladkega, mirnega govorenja. Komaj je odprl usta, je imel že pripravljeno šalo, ljubeznivo in vedno dostojno. Vedno je bil vesel in dobre volje, a nikdar razposajen. To so bili vsaj deloma že darovi, ki jih je prejel od narave, katere je potem seveda vsestransko izpopolnil.

Njegova domišljija je bila nenavadno bujna, spomin zanesljiv, razum bister, volja izredno krepka, železna.

S takimi darovi bi se bil marsikdo bahal in jih rabil v svojo pogubo. Ernest je vedel, da je vse te darove prejel od Boga in Bogu jih je daroval prav po besedah: »Bogu, kar je božjega!«

Nikdar si ni domišljeval, najmanj na svojo telesno lepoto. Bil je sicer vedno snažno oblečen, lepo počesan, kakor je bila sploh tudi vsa njegova pisava in oprava snažna, a to je bilo vse. Ničemurnosti ni mogel trpeti. V svoj zapisnik je zapisal: »Ničemurnost, danes ti napovem boj! Marija, Ti Devica, ki si vedno sovražila to pregreho in jo še sovrašiš, pridi mi na pomoč! Podeli mi zdravje na očeh, da ne pride pošast napuha v moje srce!« Kaj je hotel s tem povedati, ni znano. Najbrž pa se je bal nositi očala, ki mu jih je zdravnik odredil. Vedel je, da se marsikdo s tem postavlja, da nosi očala tudi, ako jih ne

rabi, in bal se je, da bi se ničemurnost tudi njega ne lotila.

Tudi s svojimi dušnimi zmožnostmi se ni bahal. V šoli je žel vedno najboljše uspehe, toda ali se je Ernest radi teh učil ali bil nanje ponosen? Ne eno, ne drugo. Učil se je, ker je bila to njegova dolžnost in je hotel svojim dobrotnikom napravljati veselje. In še nekaj ga je pripravljalo k učenju: V svojem zapisniku se zaupno obrača do Marije in jo prosi pomoči pri učenju. Pa zakaj naj mu pomaga? »Pomagaj mi tudi, če je tvoja in božja volja, da bom dobro napredoval v šoli: ne morda zaradi tega, da bi veljal za učenega in razumnega, ampak zato, da bodo tudi moji tovariši, ki se ne zmenijo nič za Boga, videli, da Bog svoje zveste služabnike podpira.«

S svojo znanostjo se ni nikdar bahal, in ako mu je kaj izpodletelo, ni izgubil poguma. Kako lepo znači njegovo ponižnost sledeči dogodek. Bilo je v četrti šoli pred Božičem. Ernesta je mučila bolezen, a tega ni povedal, ker je mislil, da ni tako hudo. Vendar pa je bila stvar resnejša. Bolezen je močno vplivala na njegovo učenje. Vedno je sicer z največjo natančnostjo vršil svojo dolžnost, a vendar ni bilo navadnih uspehov, enkrat pa celo znal ni. Potrt, a vendar miren je prišel k prefektu in mu povedal, kaj se mu je pripetilo. V svoj zapisnik pa je zapisal prelepe besede: »Učil sem se, molil in prosil sem te, o Devica, da mi pomagaš, — in nisem znal. Tebi sem izročil svoje znanje ali bolje neznanje. — Stori, kar je po božji volji in meni bolj v korist,« sem rekel pred odhodom v šolo. Prepričan sem, da bo to meni v korist in upam, da bom drugič to popravil. Amen.« In res mu je bilo v korist. To nenavadno nazadovanje je napotilo predstojnike, da je šel Ernest k zdravniku, ki je kmalu našel vzrok bolezni in nazadovanja in ga odpravil.

Zakaj pa se je za to čednost posebno zavzemal, pove sam: »Od sedaj naprej si bom posebno prizadeval za eno čednost: ponižnost. Ako bom enkrat to imel, po-

tem bom tudi v drugih čednostih napredoval.«

Popolnoma resnično! Ponižnost je podlaga vseh čednosti. Ker je Ernest postavil tako trdno podlago, je poslopje njegovih čednosti ostalo trdno; prišli so viharji in nevihte in se zaganjale vanj, — a kaj premore nevihta proti skalii! Ponižni Ernest je ostal miren, vdan in vesel. Kako veselo vdan je njegovo pismo, v katerem naznaja materi, da mora odriniti k vojakom.

Ljubljana, 5. okt. 1915.

Ljuba mama!

Pravijo, da brez nas korenjakov ne bo nič, prej da ne bo konca, dokler mi vmes ne posežemo. Če je taka, pa naj bo! Bomo pa odrinili...

Ljuba mama, ne bodite nič v skrbeh zaradi mene, ko bom vojak. Saj še jaz nisem! Bog že ve, zakaj mi je to naložil...

Enako vdanost izraža dopisnica vojaku, ki toži, da je vedno žalosten:

8. V 1916.

... Ti praviš, da si zmíraj žalosten. Pojdi, kaj bi bil žalosten? Jaz sem vedno vesel, dobre volje. Stori vedno svoje dolžnosti do Boga in do svojih predstojnikov, bodi vedno pripravljen na vse, tudi na najhujše, izroči se Marijinemu varstvu — in bodi brez skrbi in vdan v božjo voljo, pa ne boš več žalosten...

Le ponižnost, ki ve, da boljšega ne zasluži, more tudi križ vdano sprejeti iz rok božjih. Ernest je vedel, da se mu bodo v ponižni vdanosti tudi križi izpremenili v rože.

Berite naslednje pismo, pisano materi in sestri:

Admont, 19. III. 1916.

... Še enkrat: radi mene ni treba biti v skrbeh, nikar žalovati! Saj se po vseh koncih in krajih moli zame... Ali mislite, da bo Bog trd za vse te prošnje? Ne! Gotovo nas bo uslišal, ako je to njemu v čast in nam v dobro.

Vsak, ki moli zame, mi želi najboljše. Če pa Bog spozna, da je zame najboljše

to, da zapustim to solzno dolino in pridem k njemu uživati nebeško veselje, se bo pa to kljub prošnjam zgodilo. In kdor bi kaj drugega želel, kakor to, kar Bog hoče, ta ne more reči, da me ima rad, da mi želi dobro. Za kaj višjega sem rojen, ne za ta svet; in kadar to »višje« dosežem, takrat bo moj namen izpolnjen. V vsem, kar se bo z mano zgodilo, hvalite in slavite Gospoda! Če pridem nazaj, na svidenje v Divači! Če padem, na svidenje v nebesih, pri Bogu, pri Mariji, pri našem očetu in Angelci! ...

In še eno pismo materi:

† Lovro Žvarc.

Sv. Trojica v Slov. goricah: Zastava mladeniške družbe je zopet črno ovita. Vsled železniške nesreče je preminul prvi predsednik tukajšnje mladeniške družbe vojak Lovro Žvarc. Pri ustanovitvi mladeniške družbe je zastavil ves svoj ugled in vpliv ter dosegel velik uspeh. Od hiše do hiše je hitel vrli Lovro in navduševal svoje tovariše za nazore in vzore krščanske organizacije. Dne 10. oktobra 1879 je bil na prvem občnem zboru soglasno izvoljen za družbenega predsednika. Značajni Lovro je bil vesel zaupanja svojih vrlih tovarišev in se s krepko voljo lotil svojega poverjenega dela. Do leta 1902. je bil predsednik mladeniške družbe. Družbena kronika omenja to dobo in jo po pravici imenuje zlato dobo mladeniške družbe. Tedaj je imela družba največ članov in najlepša disciplina je bila na dnevnem redu. Rajni tovariš Žvarc je tedaj osnoval podlago za nadaljni in uspešni razvoj mladeniške organizacije. Le njegovi značajnosti se je zahvaliti, da mladeniška družba še danes krepko in v splošno zadovoljnost razvija svoje blagonsko delovanje. Zato je za tukajšnjo mladeniško družbo smrt Lovra Žvarca

Slov. Bistrica, 30. I. 16.

... »Uboği revež«, boste rekli, kaj ne? A bejžite, bejžite, kaj revež? Saj je vse skupaj nič! Saj smo pri vsem tem dobre volje, vedno veseli. Povedal sem Vam to (da je večkrat lačen in bolehen) samo zato, ker vedno pravite, naj Vam bolj natančno povem, kako se mi godi; saj bo kmalu bolje — v n e b e s i h !

Kdor more sredi trpljenja tako misliti, je res vdan v voljo božjo, in sicer vdan prav zato, ker je — ponižen.

(Dalje.)

hud udarec, katerega pa preboli s tem, da ohrani umrlega tovariša v trajnem blagem spominu. — Nekaj dni po tem žalostnem dogodku je umrl v vojaški bolnišnici v Gradcu tovariš Ignacij Perko. Naj se spočije v kralju miru!

Franc Janžekovič Spuhlja pri Ptuj, rojen 11. avgusta 1894, je bil že leta 1911. odbornik Marijine družbe in načelnik Orla v Ptuj. V času miru smo ga občudovali kot najhrabrejšega vojščaka Kristusovega. Ne glede na nasprotnike je kot družbenik in Orel neustrašeno, spodbudno in milovidno, točno in vestno opravljal svoje pobožnosti, vodil naše prireditve in agitacije. Kolikim je bil vzor! Da pa je bil tudi v sedanji vojski junak, priča prijatelj, ki je naznanil s srbskega bojišča smrt sina starišem: »Zgubil sem prijatelja v Vašem sinu Francetu. Padel je 6. novembra 1915 ob 10. uri zvečer. Bil je čvrst vojak, ves junak. Podal se je v naskok z vzklikom: »Za vero, dom, cesarja!« Pa Bog ga je rešil in mu dal večno plačilo, Marija pa nebeški mir.« Naj se le v nebesih žari venec kreposti njegovih mladih dni!

Deset dobrih nasvetov Marijinim hčeram.

1. Skrbi pred vsem za notranjo lepoto, za lepoto svoje duše, varuj se pred vsem smrtnih grehov.

2. Tvoja najlepša obleka naj bo bela obleka nedolžnosti, te ne smeš izgubiti za nobeno ceno.

3. Tvoje najlepše ogledalo naj bo tvoja vest, ki si jo izprašaj gotovo vsak dan, kaj si dobrega opustila in slabega storila.

4. Kot hčer Marijino naj te zakriva pajčolan deviške sramežljivosti in samozatajevanja.

5. Tvoj zlati okras naj bode ljubezen do bližnjega, pred vsem do tvojih staršev, predstojnikov, sosester.

6. Diči naj te ponižnost, krotkost, zmernost ter pridnost v zvestem izpolnjevanju stanovskih dolžnosti.

7. Pobožnost tvoja naj bo zavoljo Boga, ne pa iz svetnih ozirov; goji v svojem srcu ljubezen do molitve. Hodi rada k sveti maši in prejemaj pogosto sv. obhajilo.

8. Najlepši okras naj ti bo Marijina svetinja; zaupno in nežno ljubezen imej do nebeške Matere, podvojeno jo časti posebno v mesecu majniku.

9. Križe in bridkosti, ki te čez dan za-

denejo, nosi v voljo božjo vdana; največji križ imaš sama s seboj; zato potrpi s svojo revščino.

10. Če boš deviško čistost v življenju visoko spoštovala, te zato čaka gotovo krona večnega življenja. **M. E.**

Za dekleške družbe priporočamo knjižico »H č i B r e z m a d e ž n e«, ki jo je v drugi izdaji založilo Tiskovno društvo v Kranju. Obsega: 1. lep stanovski pouk; 2. dekleški molitvenik; 3. družbeni obrednik; 4. pesmarico. Dobi se pri založniku v platnu z rdečo obrezo po 3 K, več skupaj po 2 K 50 vin. Vodilo za dekleta je pošlo.

Po svetu.

Naš cesar — častilec presv. Evharistije. Škof dr. Fišer-Colbrie iz Košic na Ogrskem pripoveduje: »Cesarja Karla sem jaz vselej videl le pred sv. Rešnjim Telesom. V mojem spominu živi on kot kralj sv. Evharistije. Še danes ga vidim, kako je poln veselja s smehljajočim se obrazom stopil v dunajski augartenski kapeli predme in me z otroško skromnostjo vprašal: Prosim, velečastiti, ali mi je dovoljeno ministrirati? — Še sedaj vidim in slišim, kako je tedaj — bilo je pred 18 leti (in potem se je to še večkrat zgodilo) — latinske besede izgovarjal popolnoma pravilno; kako je z zgledno pobožnostjo pripogibal koleno, ko mi je stregel pri sv. maši. Pozneje sem ga videl o priliki dunajskega evharističnega kongresa. Dve leti pozneje sem ga zopet videl pri oltarju, in sicer l. 1914. dne 6. septembra, ko je v košički stolnici z zgledno pobožnostjo bil pri sv. maši, katero sem daroval. Tudi zadnjič sem ga videl pred oltarjem, in sicer takrat, ko so mu krono sv. Štefana položili na glavo in sta cesar in cesarica prejela sv. obhajilo.«

Kar moč svečano se je izvršila slovesnost na belo nedeljo v cerkvi sv. Štefana na Dunaju, ko je cesar Karel med slovesno službo božjo v imenu vseh avstrijskih narodov napravil obljubo, da hoče sezidati votivno cerkev na čast Materi božji, Kraljici miru, ako bo Avstrija kmalu dosegla srečo zadovoljivega miru. S

cesarjem in cesarico so bili navzoči vsi na Dunaju bivajoči člani cesarske hiše, vsi ministri in najvišji vojaški dostojanstveniki. Ta pojav in manifestacija katoliškega prepričanja je časten znak avstrijske vladarske hiše. Kako pobožno je cesar Karel molil iz preproste, rdečeeobrezane knjižice, kako so nadvojvodinje iskreno molile sv. rožnivenec, smo že drugod omenjali.

Zaobljubljeno cerkev bodo vsled prizadevanja kardinala-dekana Vanutelija zidali tudi v mestu Ostia pri Rimu. Sv. oče Benedikt XV. so darovali v ta namen 100.000 K.

Za škofa v Monakovem na Bavarskem je imenovan dr. pl. Mihael Faulhaber, doslej škof v Speyerju.

Dvojen praznik v Rimu. Dne 29. aprila in 6. maja so imeli v cerkvi sv. Petra velike slovesnosti. 29. aprila je bil prištet med svetnike častivredni Benedikt Cottolengo. Blaženi Benedikt je bil rojen 3. maja l. 1786. v Piemontu. Izvrševal je svoje karitativno delo zlasti v Turinu (od l. 1827. dalje), kjer je na lastne oči spoznaval revno velikega mesta. Ustanovil je sirotišnico, kjer se danes vzgojuje do 8000 revnih. Umrl je l. 1842. — Pri slovesnosti proglašenja so bili navzoči vsi v Rimu bivajoči kardinali, dalje okrog 20 nadškofov in škofov in velikanska množica vernikov. Proti 6. uri zvečer je prišel sv. oče Benedikt XV. v cerkev sv. Petra počastit po-

dobo bl. Benedikta. — Enako slovesnost so imeli tudi 6. maja, ko je bila proglašena za blaženo častivredna Ana di S. Bartolomeo, tajnica sv. Terezije iz karmeličanskega reda.

Po domovini.

Naša cesarska dvojica je bila 2. junija v Ljubljani. Posebno pozornost je vzbujala cesarica Cita, katere prva pot je bila v cerkev k sv. maši, med katero je bila tudi pri sv. obhajilu; potem v bolnišnice k ranjencem. Prihodnjič bo »Bogoljub« več povedal o krasnem zgledu, ki nam ga daje cesarska dvojica.

Umrli je v Ljubljani 11. maja msgr. Janez Wolf, kanonik iz Gorice. Blagi gospod je moral na stara leta (imel je 83 let) bežati iz priljubljene solnčne Goriške, kjer je žrtvoval vse svoje moči za blagor svojih rojakov. Pokojni ljubeznivi in dobri kanonik je bil vsled svojega plemenitega značaja splošno in povsod spoštovan. Pogreba se je udeležil sam prevzvišeni nadškof dr. Fr. Sedej, mnogo goriške duhovščine in znancev-beguncev. N. p. v m.!

Kurat — padel za domovino. Dne 6. junija je na italijanskem bojišču na fronti zadela granata skrbnega in požrtvovalnega kurata, divizijskega župnika g. dr. J. Andolska iz Sodražice. Pokojni je bil rojen l. 1885. Kot kurat je neumorno prevideval ranjence in umirajoče v zadnji 10. laški ofenzivi. Skoraj ves čas je bil v sprednjih vrstah, zato so ga vojaki radi imeli in spoštovali. — Umrli je z njim že 4. duhovnik ljubljanske škofije v vojni službi za domovino.

Imenovan je za kanonika v Novem mestu g. Jakob Porenta, župnik v Stopičah.

Cerkveno odlikovanje. Za kn.-šk. duhovnega svetnika je imenovan g. Alojzij Stroj, spiritual v duhovnem semenišču v Ljubljani; isto odlikovanje je podeljeno g. Josipu Dostal, kn.-šk. tajniku v Ljubljani.

Novo mašo so imeli letos naslednji novomašniki ljubljanske škofije: Iz četrtega letnika čč. gg.: Ambrožič Josip 17. junija v Ribnici; Dolinar Anton 17. junija v Domžalah; Gostiša Vinko 10. junija v Stari Loki; Gregorec Feliks 17. junija v Mengšu; Hostnik Anton 17. junija v Šmartnem pri Litiji; Jakob-Kadc Miglič 17. jun. pri Sv. Križu pri Litiji; Peček Alojzij 10. junija v Vel. Laščah; Pintar Janez meseca septembra v Stari Loki; Pirkovič Janez, 17. junija v Št. Jerneju; Pivk Ivan 9. junija pri svetogorski Materi božji v frančiškanski cerkvi v Ljubljani; Potočnik Ciril 10. junija na Trati; Šuštar Franc 17. junija v Vodica; Trčelj Filip iz Šturij 10. junija pri uršulinkah v Ljubljani; Urh Anton 17. junija na

Vrhniki; Vilhar Ivan 10. junija v Postojni; Vovk Alojzij 10. junija na Polici; Zupanc Alojzij 17. junija na Krki. — Iz tretjega letnika čč. gg.: Arh Jožef 17. junija v Čemšeniku; Belec Frančišek 17. junija v Št. Vidu nad Ljubljano; Dovč Janez 10. junija na Ježici pri Ljubljani; Gornik Anton 10. junija v zavodu sv. Stanislava; Morrel Rafael 10. junija, Nadanje Selo; Semič Iv. 17. junija, Sturija; Tomazin Matej 17. junija na Brezjah; Vilfan Janez 10. junija v Vočicah.

Letošnji gg. novomašniki lavantinske škofije. Iz IV. letnika: Amon Leopold 15. julija, Pilštanj; pridiguje g. Marko Tomazič, dekan, Kozje. Čepin Martin 8. julija, Prevorje; pridiguje g. Jožef Kolarič, župnik, Mala Nedelja. Kljun Ivan 8. julija, Ribnica na Kranjskem. Lužar Franc, 8. julija, Polica na Kranjskem; pridiguje g. Ivan Sušnik, kanonik, Ljubljana. Mešiček Alojzij, 22. julija, Sv. Ema; pridiguje g. Ivan Doberšek, župnik, Sevnica ob Savi. Munda Vinko, 22. julija, Sv. Tomaž pri Ormožu; pridiguje g. Franc Močnik, župnik, Sv. Štefan, p. Žusmu. Pirš Alojzij 8. julija, Laporje; pridiguje g. Franc Bratušek, župnik, Svetinje. Rakun Franc 8. julija, Sv. Martin na Paki; pridiguje g. Jož. Musi, župnik, Vitanje. Rancigaj Ivan 15. julija, Gomilsko; pridiguje g. dr. Franc Cukala, župnik, Podkloster na Koroškem. Verbanjšak Ivan 15. julija, Sv. Križ pri Ljutomeru. Vidic Ernest 15. julija, Železna Kapla na Koroškem; pridiguje g. Matevž Germ, župnik, istotam. Zadravec Matija 8. julija, v cerkvi Sv. Duha pri Središču; pridiguje g. Jožef Ozenc, dekan in deželni poslanec, Ljutomer. — Iz III. letnika: Ciglar Alojzij 15. julija, Sv. Marko pri Ptuj; pridiguje g. Franc Korošec, nadžupnik, Sv. Križ tik Slatine. Hrastelj Franc 15. julija, Konjice; pridiguje g. Franc Hrastelj, arhidijakon, istotam. Pirc Andrej 8. julija, Sv. Duh pri Krškem; pridiguje g. Alojzij Kurent, župnik, Krško. Poprask Ferdinand 15. julija, Škale pri Velenju; pridiguje g. Ivan Rotner, duhovni svetovalec in dekan, istotam. Stiper Štefan 15. julija, na Gori pri Sv. Petru niže Maribora; pridiguje g. Fr. Moravec, kanonik in stolni župnik, Maribor. Šketa Jožef 22. julija, Braslovče; pridiguje g. Ivan Šketa, kaplan, Griže pri Celju.

Cerkev v spomin na svetovno vojno in na Tržačane, padle za domovino, bodo zgradili v Trstu. V ta namen se je na cesaričin rojstni dan ustanovilo društvo za gradnjo te cerkve, v kateri bodo zapisana na zaobljubljenih tablah imena padlih Tržačanov ter tako ohranjena poznejšim rodovom. Po predlogu tržaškega škofa dr. Karlina je bil izvoljen za predsednika namestnik dr. baron Fries-Skene. Častno predsedništvo se ponudi dvornemu

višjemu maršalu in bivšemu tržaškemu namestniku Hohenloheju. Zaproši se Njeno Veličanstvo cesarica, da blagovoli dovoliti, da se bo cerkev imenovala »Spominska vojna cerkev cesarica Cita«. Cerkev bo stala v okoliših sv. Andreja, ker se je tam okoli mesto v zadnjih letih posebno razširilo in ker tam naseljene mnogobrojne družine, največ delavski sloji, žele, da bi dobili čimprej lastno svetišče.

Marijine družbe.

Branica. Prav za fronto smo, vendar imamo mnogo duhovnega veselja. Na vnebohod je bilo v Marijino družbo sprejetih 10 deklic. Da ste videli te pogumne novinke, ki ob gromenju topov 10. laške ofenzive prisegajo Kraljici vojnih trum pokorščino in zvestobo, zasol-zelo bi vam oko. Istotako dobro se drži družba naših mater. Le naprej!

Sele nad Borovljami (Kor.). Binkoštna nedelja 1917 je bila za nas rojstni dan nove dekliške Marijine družbe. Sprejetih je bilo 33 članic. Sprejel jih je č. g. prof. Gregor Rožman, ki je obenem blagoslovil družbeno bandero z slikama Brezmadežne in sv. Alojzija. Imamo še dober pevski odsek, shode redno vsak mesec in še manjše sestanke po vrhu. — »Bogoljub« prihaja v 59 izvodih. (Vse hvale vredno! Ur.)

Kranj. Dne 13. in 17. maja so igrale članice Marijine družbe v našem »Ljudskem domu« igro »Na Marijinem srcu«. Društvu »Dobrodelnost« v Ljubljani je poslala Marijina družba preostanek 150 K.

Dole pri Litiji. Na binkoštni ponedeljek je bilo skupno sv. obhajilo. Popoldne je bilo sprejetih 13 deklic in 6 mladeničev. V Šmarnicah smo prav lepo častili Kraljico maja z vsakdanjim sv. obhajilom.

Hinje. Naša Marijina družba je malo opešala, sedaj smo jo nanovo poživili. Bog in Marija plačajta vsem, ki so pripomogli k novemu življenju. »Bogoljubov« imamo 68, tudi »Zlato Dobo« smo naročili, čeprav je šlo bolj težavno. Torej le nekaj napredka!

Št. Ilj v Slov. goricah. Prav lepo smo dne 13. maja praznovali sedmo obletnico naše Marijine družbe. Imeli smo skupno sv. obhajilo, sveto mašo s pridigo.

Št. Jakob v Rožu (Kor.). Na binkoštno nedeljo smo praznovali desetletnico naše Marijine družbe. Sedaj nas je 80, poleg tega 5 gostov in 8 novink. Odsekov imamo šest: evharistični, časniški, misijonski, pevski, abstinenci in za čas vojske odsek sv. Elizabete. Vsi odseki živahno delujejo. Ljudstvo čedalje rajše pristopa k sv. obhajilu. Misijonski odsek je v

tekú desetih let nabral 3000 K za sv. misijone. Ob priliki desetletnice nas je obiskalo v sestrski ljubezni sedem sosednih družb. Na binkoštni ponedeljek je družba priredila dve igri; dohodek je namenjen za spomenik naših padlih vojakov in za Rdeči križ.

Ledine nad Idrijo. Napravili smo več predstav, ki so imele namen vnemati farane za dejanjsko krščansko ljubezen do bližnjega. Zlasti žaloigra »Begunska sirota« nam je k temu veliko pripomogla. — Umrla je Ivanka Gantar iz Krnic. Iz Marijinega vrta je na smrtni dan vstopila v Marijino družbo, odkoder je odšla v nebesa k Mariji in — kakor je trdno upala — k svojemu ljubljenu očetu, ki je padel na bojišču. Pogreb je bil izredno lep.

Sv. Marjeta pri Ptujju. Dne 3. junija smo imeli sprejem v Marijino družbo. Bil je zares krasen dan.

Podzemelj. Sprejem Prevzvišenega ob priliki birmovanja je bil nepričakovano lep. Pa še marsikaj lepega je v Podzemlju. Vsako nedeljo imajo dekleta molitveno uro. Vrste se tako, da pridejo vsako nedeljo druge na vrsto. Tudi žene imajo svojo Marijino družbo.

Rajhenburg. V majniku je umrla blaga in pridna Terezija Kukovičič v 20. letu starosti. Rada je molila, pridno obiskovala Najsvetejše, veliko je trpela v bolezni. Vse je minulo: črna zemlja tebe krije, kjer počivaš brez skrbi, duši tvoji solnce sije, solnce večne radosti.

Smlednik. Marijina družba čvrsto in krepko živi. Dekleta in žene so šle lansko leto v Veleosvo, letos pa v Crngrob prosit Marijo Kraljico miru. Izobraževalno društvo se je poživilo in napravilo več predstav v dobrodelne namene. Tretjo anventno nedeljo so se društeni člani spomnili svojih padlih tovarišev. Zjutraj skupno sv. obhajilo s sv. mašo, popoldne pridiga. Dne 24. junija bomo imeli obletnico ustanovitve Svete vojske. Poživiti hočemo sklep, da bomo uničili armado kralja alkohola. Četudi traja ta boj dalje kot svetovna vojska.

Sv. Tomaž pri Ormožu. Naš g. župnik so povabili iz Celja vnetega g. misijonarja, da so imeli pri nas duhovne vaje. Vsak dan so bili po tri pridige. Bili so lepi dnevi.

Tomišelj. Marijina družba se spominja s hvaležnostjo svoje umrle prednice Ane Lisica in želi, da bi dobra nebeška Mati dala pokojni Ani vredno plačilo za vsa dobra dela, družbi pa veliko takih deklet, kot je bila njena dolgoletna prednica.

Vel. Lašče. Marijin vrtec prav pridno opravlja čednejša Alojzijevo pobožnost pod vodstvom č. g. kaplana.

Iz Mekinj. V nedeljo po veliki noči je praznovala tukajšnja bratovščina Marijinega preč-

Srca 20letnico kronanja mil. kipa Srca Marijinega in Deteta Jezusa. Večina fare je stopila k mizi Gospodovi. Kaj spodbudna je bila procesija s kipom Marijinim k kapelici Marije Pomocnice na Zduši in nazaj. Molilo se je mnogo. Bratovščina preč. Srca Marijinega napreduje ter šteje danes 5400 vpisanih članov. Vsako četrto nedeljo v mesecu popoldne se zbirajo njeni člani v župni cerkvi v proslavo milostljivega Srca Marijinega.

Hrenovice. Naša dekliška Marijina družba je priredila dne 28. maja igri »Fabiola in Neža« ter »Prisiljen stan je zaničevan«. Ponovitev je bila 3. junija. Čisti dobiček 400 K smo poslali za dobre namene.

Visoko nad Kranjem. V minulem letu 1916. je bilo pri nas opravljenih svetih maš 175, in sicer: iz Senčurja 9%, iz Olševka 61, iz Preddvora 9, iz Fredoselj 2, iz Dupel 1. — Tudi mi smo morali dati vse tri lepo doneče zvonove.

Spominjajte se umrlih!

Marija Trček, Borovnica.

Marija Hrovat, Vel. Slapnik.

Ana Vidic, Smihel pri Novem mestu.

Slovenskim dekletom, ki pridejo v Gradec.

Še se najdejo duše, ki zares ljubijo svojega bližnjega kakor samega sebe. Med temi je naša skrbna hišna gospodinja Marija Zagajšek. Draga slovenska dekleta, kadar dospete v Gradec, prihitite sem na stanovanje: Prokopigasse št. 12, 3. nadstropje. Preskrbljene boste z vsem potrebnim, kar pa je glavno: dobile boste pošteno, krščansko zavetje. Gospodinja je Slovenka in ljubi slovenske dekleta kakor mati svoje otroke. To vam lahko trdim iz lastne skušnje, ko že leta in leta prebivam pod njeno streho. Torej ne pozabite, kadar dospete v Gradec, k nji, da bi poiščete stanovanje. Svoji k svojim in pa z Bogom in Marijo za ljubo domovino! Graška Slovenka.

Nedeljski in prazniški evangeliji z razlago in opomini. Našim hrabrim vojakom posvetil dr. M. Slavič, prof. bogoslovja. Založba kn. šk. lav. ordinariata. V tiskarni Sv. Cirila v Mariboru, 1917. Ta knjižica, katere založbo in plačilo je prevzel kn. šk. lavantinski ordinarijat, je ravno kar izšla. Knjižica ima evangelije vseh nedelj in praznikov cerkvenega leta. Za evangeliji je kratka razlaga s primernimi opomini za pravo versko življenje. Dodan je še knjižici kratek molitvenik, ki ima navadne in najpotrebnejše molitve, zlasti za vojake. Knjižica obsega v mali osmerki 159 strani ter stane 50 vinarjev, naroča se pa pri prečast. kn. šk.

lavantinskem ordinariatu v Mariboru ali pa v tiskarni Sv. Cirila v Mariboru.

V MOLITEV SE PRIPOROČAJO:

Neki oče-vojak, da bi zdrav in srečno prišel od vojakov, in tako oba sina. — Neki oče in mati svoje sinove, da bi se zdravi vrnili iz Amerike. — Neka obitelj, da bi Bog dal srečo in blagoslov božji v podjetju, ki propada vsled vojske. — Neka družina za srečo in zdravje in da bi se otroci ne izgubili v teh časih ter ostali pokorni in pridni. — Neki oče-vojak svojo hčer, da bi dobila stanu primerno službo ter ostala nepokvarjena. — Neka družina za vredno prejetje sv. zakramentov, posebno da bi jih bili deležni na zadnje uro. — Neka oseba, od katere je v nevarnosti njeno dobro ime ter da bi ostala na pravi poti. — Neki oče, da bi se odvadil kletvine. — Neko dekle za dušni mir in vredno prejetje sv. zakramentov. — Neka oseba, da bi po mnogih letih zopet vredno prejela sv. zakramente. — Neka Marijina družba svojega vodnika, da bi mu Bog podelil zdravje, da bi mogel še dolgo delovati v njej v čast božjo. — Neka oseba za zdravje sebi in svojemu možu, za spreobrnjenje in srečno smrt. — Neki mati za voljno potrpežljivost v družini, pravo rabo svojega jezika in za dušni mir. — Neka oseba za dar moči in strahu božjega. — Dve družini, v katerih vlada razdor in katerih otroci so zašli na kriva pota. — Več še ne uslišane prošnje.

Darovi.

Za Misijonsko zvezo. Č. g. Anton Golč, župnik v Srednji vasi, za šolanje enega misijonarja, 1000 K; Frančiška Bernik, Škofja Loka, 2 K; Milka Plahuta, Batuje, 5 K; Amalija Debelak, Prelazko, 200 K; M. Ulčnik, Dolje, 20 K; Jožef Hašek, Laporje, 20 K; Ivanka Jurgec, Cirkuljane, 2 K 40 vin.; župni urad sv. Jakoba v Rožu, 20 K; † Jakob Sitar, Mokinje, 50 K; neimenovana iz Ljubljane 80 K; Uršula Miklas 10 K; Ana Zupančič, Gotovlje, 200 K; Terezija Zupančič, Gotovlje, 200 K; Marija Muhič, Gotovlje, 200 K; Antonija Flis, Sv. Jurij ob južni žel., 40 K; Ančka Fidler, Sv. Jurij ob juž. žel., 30 K; neimenovan, Apače, Kor., 100 K; Franc Gorše, vojak na bojišču, 5 K; Marijina hčer, Bela, 200 K; Ana Plantar, Galicija, 14 K; Marija Škrabar, Žiče, 25 K; Marija Vrbnjak, Sv. Tomaž pri Ormožu, 200 K; Terezija Divjak, Zalog, 200 K; neimenovana, Pliberk, 200 K; Franc Kričej, Podkraj, 200 K; Ana Pezdír, Brezovica, 30 K; Žibert iz Ljubljane za pogančka z imenom Janez Anton 30 K; Urška Tomažič, Tinje,

50 K; kaplan Viktor Švigelj 1 K; Jožef Zelnik, župnik v Čemšeniku, 200 K.

Naši vojaki — za misijone!

Na vabilo v zadnjem »Bogoljubu«, naj bi tudi vojaki po svoji moči pripomogli, da se prej ko mogoče ustanovi slovenski zavod za vzgojo misijonarjev, se odzovemo tudi nekateri fantje 17. pešpolka, in sicer:

Pavel Smolnikar, Ravne—Kamnik, 10 K.

Franc Cerar, Ljubljana, 10 K.

Franc Ribnikar, Velesovo—Kranj, 5 K.

Leopold Dolinar, Zagorje—Litija, 3 K.

Blaž Trdina, Martinji vrh—Kranj, 3 K.

Edvin Pleničar, Ljubljana, 2 K.

Jure Flajnik, Vinice—Črnomelj, 2 K.

Jožef Sodja, Dobrava—Radovljica, 2 K.

Jožef Palčar, Račna—Ljubljana, 2 K.

Martin Justin, Podobelo—Kranj, 1 K.

Jožef Smerajc, Črnuče—Ljubljana, 1 K.

Skupaj 41 K, kateri znesek odpošljem po poštni nakaznici.

Edvin Pleničar, četovodja.

Dragi fantje! Srčna Vam hvala! Radi vzamemo denar; a še bolj kot denar nam je všeč Vaša dobra volja in Vaše zlato srce.

Za društvo »Dobrodelnost«, Jos. Kos, kurat, Otalež, Cerkno, 23 K 40 vin.; Jak. Jurkovič, Vučjaves, 5 K; Agneza Osvaldič, Zadar, 43 K; Matevž Rebolj, župnik, Truške, 40 K; dekliška Marijina družba (p. g. Komljanec), Kranj, 150 K; Antonija Šolar, Kamnagorica, 10 K; neimenovana iz Šmarjete 100 K; dr. Josip Marinko, Mavčiče, 10 K; Marijina družba v Mekinjah 15 K.

Za domače pohablence. Marijina družba Mavčiče (po g. dr. Jos. Marinku) 100 K.

Za Vincencijeve sirote. Piotrowsky (bandagist), Ljubljana, 100 K; kuratni urad Vel. Ubelsko 12 K; neimenovan 20 K; Ivanka Jeglič, Ljubljana, 20 K; neimenovan 200 K; dekliška Marijina družba Otalež 50 K; neimenovan 10 K; Marijina družba Kor. Bela 12 K; Jošt Tončič, Lome, 10 K; Uršič Pavle, Ljubljana, 6 K; Marijina družba Mirnapeč 35 K; neimenovan 10 K; neimenovan 20 K; društvo za delavke 80 K; Janko Cegnar, vojni kurat, 20 K; Ban Antonija, Dunaj, 5 K; Lenger Mar., Žiri, 50 K; »Servus Dei«, Ljubljana, 50 K; Terzija Medved, Ljubljana, 200 K; neimenovan 20 K; neimenovan iz Sostrega 20 K; Marijina družba Središče 13 K; neimenovan 20 K; A. Zwick, Črešnje, 18 K; neimenovan 52 K 60 v.; neimenovana, Ljubljana, 500 K; Anton Fakin, Maribor, 5 K; neimenovan 2000 K; neimeno-

van 6 K; neimenovana iz Kamnika 60 K; Marijina družba Sv. Andraž v Slov. goricah, 25 K; Marija Kežar, Podporezen, 40 K.

Dobrodelen shod.

bo napravilo društvo »Dobrodelnost« na praznik sv. Vincenca, v četrtek 19. julija v Ljubljani. Ob 8. zjutraj bo v cerkvi Srca Jezusovega pridiga, potem sv. maša; maševali bodo gospod knezoškof. Potem bo v Rokodelskem domu cel dan dobrodelno zborovanje. Govorilo se bo o tem, kako celiti rane, po vojski prizadejane. Natančnejši raspored govorov se bo že objavil. Povabljeni vsi prijatelji dobrodelnosti, kdor utegne priti.

Listnica.

Dobri naši dopisniki ne smejo biti hudi, ako so njih dopisi precej močno obstriženi. Naš popraviljavec ne pozna nobene šale. On hoče imeti v dopisih samo suho zrno brez plev. Od njega se učite, kako se morajo sestavljati dopisi.

Ena nam pa piše tako: Ne zamerimo, ako »Bogoljub« ne prinaša slik deklet. Res ni potrebno, da bi nas poznal svet; zadosti je, da nas pozna Bog. Ali ravno tako nepotrebne se mi zdijo tudi slike vojakov v »Bogoljubu«... Ljuba moja, malo razlike je vendar med dekleti in fanti. Pomislimo, kako ti fantje umirajo! Pomislimo, kaka žalost za starše! Ako torej prinese »Bogoljub« slike — kakor smo parkrat povedali — le najboljših fantov, o katerih se da tudi kaj lepega povedati, in ako more to biti malo v tolažbo domačim, storimo to radi kljub sitnostim in stroškom, ki so s tem združeni. Pravimo pa: le najboljših fantov, o katerih se da kaj lepega povedati. Če namreč o kom kaj posebno lepega beremo, radi tudi vidimo, kakšnega lica je bil. Zato časih, izredno, prinašamo sliko kake osebe, kakor danes gospé dr. Vođuškove. To je dovolj opravičeno. — Malih sličic pa danes sploh ni mogoče prinesiti, ker v tiskarni ni plina; slike se morajo na vrtečem se (rotacijskem) stroju upogniti, in to pri malih slikah ne gre brez velike vročine. Zaradi vedno večje zadrege v tiskarni se je tudi današnja številka zakasnila. — Nekaj darov in zadnji dopisi prihodnjič.

8. Nedelja. Sv. Elizabeta, kraljica portugalska. Popolni odpustek tretjerednikom kakor včeraj.

9. Ponedeljek. Sv. Nikolaj in tovariši. Popolni odpustek tretjerednikom kakor 7. dan.

14. Sobota. Sv. Bonaventura. Popolni odpustek tretjerednikom kakor 7. dan.

16. Ponedeljek. Marija Devica karmelska. Popolni odpustek v karmelskih cerkvah vsem vernikom tolikrat, kolikor obiščejo cerkev in molijo po namenu svetega očeta. Kjer ni karmelske cerkve, lahko obiščejo cerkev, v kateri je ustanovljena škapulirska bratovščina karmelske Matere božje. Redovnice zadobé iste odpustke, ako obiščejo svojo cerkev. Odpustki se lahko darujejo vernim dušam v vicah. Dobiti jih je mogoče od včeraj opoldne pa do danes opolnoči. — Popolni odpustek: a) udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje danes ali v nedeljo kakor 2. dan; b) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor 5. dan.

19. Četrtek. Sv. Vincencij Pavlanski. Popolni odpustek udom »Dejanja svet. Detinstva«, če prejmejo sv. zakramente in molijo obenem za razširjanje »Dejanja«.

20. Petek. Sv. Elija, prerok. Popolni odpustek udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje kakor 2. dan.

22. Nedelja. Sv. Marija Magdalena. Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor 5. dan; b) udom bratovščine preč. Srca Marijinega.

24. Torek. Sv. Frančišek Solan. Popolni odpustek tretjerednikom kakor 7. dan.

26. Četrtek. Sv. Ana. Popolni odpustek udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje kakor 2. dan.

29. Nedelja, zadnja v mesecu. Sv. Marta. Popolni odpustek: a) vsem, ki enkrat na teden skupno molijo sv. rožni venec; b) tistim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor 5. dan.

31. Torek. Sv. Ignacij Lojolan. Popolni odpustek udom bratovščine preč. Rešnjega Telesa kakor 5. dan.

Izboren

Nadomestek za milo

Ustvari takoj vsako nesnago. Ne vsebuje škodljivih snovi. Nadomesti najbolj maščobno milo in prekaša po učinku in izdatnosti vse podobne predmete. 28 kosov K 7.— franko po povzetju podjetja

Bekera v Solnici, Češko.

Paramente

cerkveno orodje, celotne cerkvene
oprave itd.

dobavlja najcenejše

JOSIP VEND, specialna trgovina,
Gabl ob Orlici, Češko.

Najboljše nadomestilo za dragi in nezdravi ruski čaj in kavo nam daje novi iz domačih rastlin napravljeni aromatični, zdravi, okusni in naravni **zeliščni jedlini čaj** — kot nadomestilo za škodljivo kavo in ruski čaj. Najboljša pijača za jutro z rumom, citronom, mlekom ter Sida-mednim praškom ali Sida-limonadnim praškom in tudi brez vsakršnega dodatka. Kdor nemara postati nervozen, naj pije sam in daje posebno otokom zeliščni jedlini čaj. 1 zavoje (zadoseča za 14 dni) stane 50 vinarjev. Po pošti se pošilja najmanj 10 zavojev in se dobi pri:

Josip Berdajs,
Ljubljana, III., Zeljarska ulica št. 7.

Nikakega zobobola

več, nobenih noči brez spanja. »Fides« lajša bol pri vseh zobnih bolečinah, tudi pri najtrdovratnejšem revmatizmu zobnih bolečinah, kjer so odrekli vsa sredstva. Pri neuspehu denar nazaj! Cena K 2.—, 3 tube K 5.—, 6 tub K 6.—. — Nikake zobne prhljive več. Srečno bele zobe dosežete z XIRIS zobno vodo. Takojšnji učinek. Cena K 2, 3 st. K 5. KEMENY, Kaschau, pošt. pr. 12-Z, 49 Ogrsko.

Dobri brivski in lasestrižni aparati

Ia brilev iz srebro-jekla K 350, 4, 5; varnostni brivski aparati, poniklani K 3, 5, zn. »Perfekt« s 6 rezili K 16, 20; dvorez. rezila tucat K 5, 6. Ia lasestrižni aparati K 11, 12. Zamenja dovoljena ali denar nazaj. Pošilja po povzetju ali predplačilu c. in kr. dvorni založnik JAN KONRAD, izvozna trrdka, Brüx št. 1753, Češko.

500 K

2633

Vam plačam, ako Vaših kurjih očes, bradavic in trde kože, tekom 3 dni s korenino, brez bolečin ne odpravi

Ria-Balsam.

Cena lončku z jamstvenim pismom K 1-75, 3 lončki K 4-50, 6 lončkov K 7-50. Stotine zahvalnic in priznalic. — KEMENY, Kaschau (Kassa) I., poštni predal 12/390, Ogrsko.

8 vinarjev

(za 1 dopisnico) Vas stane moj glavni cenik, ki se Vam dološlje — na zahtevo brezplačno. —

Prva tovarna ur JAN KONRAD,
c. in kr. dvor. založnik Brůx št. 1556 (Česko.)

Nikel ali jeklene ure na sidro K 3.—, 7.—, 8.—,
Vojno-spominske nikeln. ali jeklene ure K 11.—,
K 2.— : armadne radij. ure iz niklja ali jekla K 12.—,
Msiivne srebrne Roskopt remont. ure ssidrom K 19.—
K 20.—. Budilke, stenske in ure na stojalo v veliki
izberi po nizkih cenah. Sletno pismeno jamstvo Po-
silja po povzetju. Zamena dovoljena ali denar nazaj.

Razširjajte „Bogoljuba“!

Bogata zaloga

548

**šivalnih strojev,
koles, pisalnih strojev**

pri

Ivan Jax & sin

**Ljubljana,
Dunajska cesta 17.**

Ljudska posojilnica

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

v Ljubljani, v lastnem domu Miklošičeva cesta št. 6, za frančiškan-
sko cerkvijo sprejema hranilne vloge vsak delavnik dopoldne od
8—1 in jih obrestuje po

4 1/4 %

brez odbitka rentnega davka, katerega plačuje zavod sam za svoje
vložnike, tako, da dobe le-ti od vsakih 100 kron čistih 4 krone
25 vinarjev na leto.

Vloge v „Ljudski posojilnici“ so popolnoma varno naložene,
ker posojilnica daje denar na varna posestva na deželi in v mestih.

„Ljudska posojilnica“ sprejema vloge tudi po pošti in daje za
njih vplačilo na razpolago pošne položnice. Sprejema tudi vloge
na tekoči račun ter daje svojim zadružnikom posojila proti vknjižbi
z amortizacijo ali brez nje, na osebni kredit (proti poroštvu) in
zastavi vrednostnih papirjev. Menice se eskomptujejo najboljše.

Rezervni zakladi znašajo okroglo en milijon kron.

Stanje hranilnih vlog je bilo koncem .I. 1916 okroglo 26 milijo-
nov kron.

Dnevnik:

„Slovenec“

stane po pošti prejemaj:

Sobotna izdaja celoletno 7 kron.

celoletno	K 26.—
polletno	„ 13.—
četrletno	„ 6-50
mesečno	„ 2-20

KATOLISKA TISKARNA

V LJUBLJANI

sprejema v natisk vsakojake
tiskovine od preproste do
= najfinejše izvršitve. =